

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 34CDSI1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 560

Comissió de Drets Socials i Inclusió

Sessió 34, dimecres 6 de maig de 2026

Presidència de la I. Sra. Noemí Nieto i Fumanal

Sessió 34 de la CDSI

La sessió de la Comissió de Drets Socials i Inclusió (CDSI) s'obre a ****. Presideix Noemí Nieto i Fumanal, acompanyada de la vicepresidenta, Alba Camps i Roca, i del secretari, Guillem Mateo Sellas. Assisteix la Mesa el lletrat Albert Capelleras González.

Hi són presents Judit Alcalá González, Mario García Gómez, Susana Martínez Heredia i Mónica Ríos García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Agustí Colomines i Companys, Ennату Domingo i Soler i Isaac Padrós i Suarez, pel G. P. de Junts; Najat Driouech Ben Moussa i Jordi Viñas i Xifra, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Berenguer Messeguer i M. Belén Pajares Ribas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; María Elisa García Fuster, pel G. P. de VOX en Cataluña; Núria Lozano Montoya, pel G. P. Comuns; Maria Pilar Castillejo Medina, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'Ona Lorda Roure, en representació de Save the Children, davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a presentar l'informe "Comptes que no surten" (tram. 357-00748/15).
2. Compareixença d'una representació del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a presentar l'Informe de l'estat de l'educació social a Catalunya 2023 (tram. 357-00883/15).
3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la cooperativa Cuidem Lluçanès davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió perquè informi sobre el model d'atenció sanitària que aplica i sobre la seva experiència en l'àmbit de les cures de proximitat al Lluçanès (tram. 356-01600/15). Ester Capella i Farré, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença d'una representació del projecte cooperatiu La Rosada de Cal Janet davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió perquè informi sobre el model cooperatiu d'habitatge i cures orientat a l'envelliment actiu i comunitari i el seu impacte social al Lluçanès (tram. 356-01601/15). Ester Capella i Farré, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Educo davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió perquè presenti l'informe "Menjar a l'escola: alimentació, educació i equitat" (tram. 356-01615/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Proposta de resolució sobre el millorament del Programa de prestacions socials de caràcter econòmic amb dret de concurrència d'atenció social a persones amb discapacitat (tram. 250-00800/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 333, 38; esmenes: BOPC 368, 16).

7. Proposta de resolució sobre el restabliment de les línies d'ajut de suport a l'autonomia de la pròpia llar (tram. 250-00820/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 333, 66; esmenes: BOPC 368, 18).

8. Proposta de resolució relativa a la prestació d'ajuts i indemnitzacions per a tots els menors víctimes de violència domèstica independentment del sexe de l'agressor (tram. 250-00860/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació (text presentat: BOPC 351, 17).

9. Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front al sensellarisme i erradicar-lo (tram. 202-00036/15).

Substitució de ponent.

La presidenta

Bon dia, diputats. Donem inici a la Comissió de Drets Socials i Inclusió. Alguna substitució abans de començar la compareixença? Sí?

Mónica Ríos García

Sí. Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. El diputat Guillem Sánchez substitueix la diputada Judit Alcalá.

La presidenta

D'acord.

Compareixença d'Ona Lorda Roure, en representació de Save the Children, per a presentar l'informe "Comptes que no surten"

357-00748/15

Donem la benvinguda a la senyora Ona Lorda Roure, que ens ve a presentar un informe de Comptes que no surten en representació de Save the Children.

Ona Lorda Roure (Responsable de Polítiques d'Infància a Catalunya, Save the Children)

Gràcies. Bon dia, diputats, diputades. Volia començar per agrair aquesta invitació a la Comissió de Drets Socials, a la presentació del nostre informe Comptes que no surten, una radiografia de la pobresa laboral a les llars de Catalunya.

És un informe que vol il·lustrar com la precarietat laboral i la pobresa infantil estan profundament vinculades, generant un cicle de desigualtat que es va transmetent de generació en generació.

I tot i que el mercat laboral a Catalunya hagi mostrat signes de recuperació en els darrers anys, moltes persones continuen atrapades en feines molt precàries, que fa que moltes famílies amb fills i filles tinguin greus dificultats per assumir les despeses que suposa criar un nen o nena a Catalunya. Recordem que a Catalunya tenim el cost de la criança més elevat de tot l'Estat. De fet, segons un estudi també de Save the Children, el vam situar en 938 euros al mes per fill o filla.

Aquest informe vol analitzar com les condicions econòmiques de les persones adultes a Catalunya determinen el benestar dels infants i les seves oportunitats de futur. Per elaborar aquest informe ens hem basat en dades oficials sobre la pobresa infantil, però també una revisió bibliogràfica, entrevistes amb experts.

I el document posa de manifest la necessitat d'adoptar polítiques públiques urgents per combatre aquesta problemàtica, ja que justament la precarietat laboral i la pobresa infantil no son dos fenòmens aïllats, sinó que estan profundament vinculats.

L'informe cobreix tant les causes de la pobresa laboral i aquest vincle que té amb la pobresa infantil. Nosaltres ho diem, no?, que són dues cares de la mateixa moneda. També obre tota aquesta part de polítiques i programes vigents en la reducció de la

pobresa laboral i infantil i finalitza amb una sèrie de recomanacions per a les administracions.

La pobresa laboral es defineix com aquella situació en què una persona, tot i tenir feina no pot, no guanya el suficient per cobrir les necessitats bàsiques ni de la seva família. Aquest fenomen està marcat per salaris baixos, contractes temporals i la manca de mesures de conciliació, que afecta especialment aquelles famílies amb fills i filles on, evidentment, les despeses són més elevades i el risc de caure en pobresa s'accentua.

En comparació amb les famílies sense fills i filles, que no en tenen, les llars amb infants tenen més probabilitats d'entrar en pobresa laboral i tenen menys oportunitats també de sortir-ne.

A Catalunya, les darreres dades ens indiquen que la taxa de pobresa laboral general és de l'11,1 per cent, mentre que en les famílies amb infants aquesta xifra s'eleva fins al 16,5 per cent. Per tant, és evident que les llars amb fills i filles tenen més probabilitats d'estar en aquesta situació de pobresa laboral.

A més, les últimes dades de 2025 de l'Enquesta de condicions de vida evidencien que aquestes llars amb fills i filles s'enfronten a majors taxes de pobresa que les llars que no en tenen. De fet, el trenta per cent de les llars amb fills i filles tenen una taxa de pobresa molt elevada, mentre que en el cas de les famílies sense fills i filles aquesta taxa és del divuit per cent.

Doncs, veiem aquí una clara diferència també en funció, no?, de si hi ha nens o nenes a les llars. Aquestes xifres són molt similars a l'exercici anterior, és a dir, del 2024, però també s'han incrementat respecte de l'any passat, per la qual cosa estem davant d'una situació estructural.

L'arribada de fills i filles implica, per tant, un major risc d'entrada en pobresa laboral i fa més difícil la seva superació, ja que, en igualtat de condicions, la probabilitat de sortir de la pobresa per a una persona sense fills que aconsegueix un contracte fix és del quaranta-sis per cent, mentre que en una família amb infants que aconsegueix un contracte fix es redueix al vint-i-sis per cent i en el cas de les famílies nombroses és d'un vuit per cent. Vull dir que inclús accedir a un contracte fix no significa que moltes famílies amb nens i nenes acabin sortint d'aquesta situació de pobresa.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Aquí veiem, per exemple, en el gràfic, com ha evolucionat aquesta taxa de població en risc de pobresa per composició de la llar. Veiem que respecte al 2023 les llars amb infants tenen un risc de pobresa del vint-i-vuit per cent, mentre que les llars sense infants tenen un risc de pobresa del vint per cent.

Aquesta xifra va reduir-se una mica el 2024, però ara s'ha tornat a incrementar en les últimes dades del 2025, ja que s'hauria d'actualitzar una altra vegada aquest informe.

Quines són les causes, doncs, de la pobresa laboral en llars amb infants? Primer, evidenciar que la situació laboral dels progenitors o de les persones responsables dels infants té un impacte molt directe en la pobresa infantil, però hi ha diversos factors que expliquen l'elevada concentració de la pobresa laboral a Catalunya i també a l'Estat espanyol on hi ha fills i filles.

Primer de tot és la precarietat del mercat laboral. Vivim en un mercat laboral que està marcat per salaris baixos, per contractes temporals i feines irregulars que impedeixen que moltes famílies puguin cobrir les seves necessitats bàsiques. A això si li sumem un context d'augment dels preus de l'habitatge i d'inflació, que encareix tots els béns i serveis destinats a la criança, significa que moltíssimes famílies no poden cobrir les despeses bàsiques per criar un nen o nena.

A més, a aquesta situació s'hi afegeix la manca de mesures efectives de conciliació i també aquesta incompatibilitat entre les prestacions socials i els ingressos laborals, com és el cas de la renda garantida de ciutadania, que dificulten encara més poder sortir de la pobresa.

També aquí el sector de l'ocupació és determinant a l'hora d'analitzar la situació de pobresa laboral. I entre les famílies amb fills i filles el que hem pogut analitzar és que les professions amb més risc de pobresa laboral a Catalunya són, en primer lloc, la indústria manufacturera, amb un seixanta-dos per cent de pobresa laboral, seguit per les treballadores de la llar, l'agricultura i la pesca i també els treballs forestals, i l'hostaleria.

A més, també hem detectat que les famílies que treballen com a autònoms tenen més risc de patir pobresa, en un vint-i-quatre per cent, respecte d'aquelles que estan assalariades, en aquest cas seria un quinze per cent.

En tota aquesta situació també hem detectat que hi ha dos factors fonamentals que també incideixen de forma molt greu en la situació de pobresa laboral, que són el gènere i l'origen. En primer lloc, el gènere. És evident que la penalització de la maternitat és un fenomen que sovint implica la sortida parcial o total de les mares del mercat laboral. Per tant, es redueixen els ingressos fins i tot en llars biparentals, i fa que moltes famílies es trobin en la situació de no poder cobrir les despeses.

Evidentment, aquí les que estan pitjor són les famílies monoparentals, evidentment encapçalades majoritàriament per dones, que són especialment vulnerables. De fet, les últimes dades

Fitxer 34CDSI2

del 2025 ens indiquen que la seva taxa de pobresa ha augmentat del quaranta-dos per cent al quaranta-set per cent. És a dir, quasi la meitat de les famílies monoparentals a Catalunya es troben en situació de pobresa. Hem calculat que això significa que unes 125.000 famílies a Catalunya, famílies monoparentals, es troben en aquesta situació.

Aquest increment dins de les famílies monoparentals s'explica en gran part per la precarietat laboral i per la bretxa salarial de gènere, ja que moltes mares soles tenen dificultats per arribar a final de mes. També un clar indicador d'aquesta bretxa de gènere és que el vuitanta-nou per cent de les excedències laborals a Catalunya per cuidar fills i filles són encapçalades per dones.

A més a més, aquestes famílies, si hi afegim la variant de l'origen, de l'origen migrant, veiem que pateixen una doble penalització. La discriminació de gènere, doncs, es combina amb les barreres administratives i lingüístiques, que són una barrera afegida, no?, a poder trobar una feina estable. I, per tant, moltes d'aquestes famílies d'origen migrant es troben en una situació especialment precària.

Les dades també són molt clares, entre les famílies amb fills i filles, les que són originàries de països de fora de la Unió Europea registren les taxes de pobresa laboral més elevades, un 44,7 per cent. És a dir, quasi la meitat de les famílies d'aquest origen, que són trenta-cinc punts per sobre de les famílies amb nacionalitat espanyola, que és aproximadament d'un nou per cent.

Aquestes dades evidencien les desigualtats estructurals que afecten el col·lectiu migrant per accedir al mercat laboral. I més enllà del diagnòstic, aquesta realitat planteja la necessitat de realment incloure les persones migrades i les famílies migrades dins d'aquest mercat laboral, perquè si no s'aconsegueix una inclusió plena, es desaprofitarà un recurs clau per respondre a desafiaments com és l'envelliment poblacional, la sostenibilitat del sistema públic de pensions i també el descens demogràfic. Per la qual cosa, també trobem que és una mesura clau incloure el col·lectiu migrant dins del mercat laboral a Catalunya.

Quines són les polítiques i programes vigents en la reducció de la pobresa laboral infantil a Catalunya? Dins de l'informe n'hem recopilat varies, però, bé, jo aquí en aquesta presentació volia destacar-ne una, que és l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya, que és una mesura que es va començar a implementar el 2024 i que, de fet, el 2025, just ara fa un any, el nou Govern de la Generalitat va adoptar-la també.

És una estratègia que és pionera a l'Estat espanyol i que es divideix en set eixos d'actuació, entre ells, prestacions i ajuts, educació, èxit escolar i lleure educatiu, també alimentació saludable, salut, habitatge, ocupabilitat de les famílies i l'eix transversal d'avaluació i transparència.

Aquesta estratègia ja fa un any que va ser aprovada i nosaltres des de Save the Children el que reclamem, precisament, és que es desplegui i que també es financï, de cara als nous pressupostos se li aportin uns recursos adequats per poder fer el seu desplegament efectiu. I, de fet, un dels eixos, com és el d'ocupabilitat, precisament s'ocupa de tot el tema dels drets laborals i de la inclusió en el mercat laboral.

També un dels grans problemes que tenim aquí a Catalunya, i que som conscients que també a nivell parlamentari s'està fent un esforç per reformar-ho, són tot el tema

de les prestacions existents. En primer lloc, tots aquí ho sabem, que la renda garantida de ciutadania no incorpora aquesta perspectiva d'infància, ja que no contempla de moment cap complement enfocat a la criança dels fills i filles, i també que el disseny actual penalitza les persones que treballen, perquè no compatibilitza la possibilitat de rebre un sou amb poder rebre la renda garantida de ciutadania.

Això que fa? Crea una trampa de la pobresa i desincentiva la incorporació al mercat de treball. I, de fet, si analitzem les dades, veiem que el nombre de beneficiaris que compatibilitzen la prestació amb contractes laborals és molt baixa i que les suspensions de la renda garantida per inserció laboral també són molt poc significatives.

Després tenim el fenomen del *non take-up*, que és totes aquelles persones que tenen dret a beneficiar-se d'una ajuda i que, per diverses raons, no se'n beneficien o no la reben. I aquesta és especialment molt significativa en el desplegament tant de la renda garantida com de l'ingrés mínim vital.

Per exemple, en el cas de l'ingrés mínim vital, el seixanta-nou per cent de les llars a Catalunya són potencialment perceptores, és a dir, que en tenen dret, no la reben. Una taxa que, a més, és deu punts superior a la mitjana estatal.

I després, respecte al complement d'ajuda per a la infància, el Capi, que és una prestació que està lligada a l'ingrés mínim vital, la no percepció s'eleva fins al vuitanta per cent. És a dir, una gran majoria de famílies que tindrien dret a rebre el complement d'ajuda a la infància, que, a més, els requisits no són tan estrictes com en l'ingrés mínim vital, doncs, no la reben.

I també això significa que moltíssims nens i nenes a Catalunya que tindrien dret a rebre aquesta prestació no la reben. I, de fet, només el vint-i-cinc per cent dels nens i nenes en situació de pobresa severa i el deu per cent en situació de pobresa relativa en són beneficiaris.

I ja no parlem de tots aquells col·lectius especialment vulnerables que queden exclosos de l'accés a aquestes prestacions com, per exemple, el cas de les persones en situació administrativa irregular, però també aquelles persones que tenen greus dificultats per acreditar els requisits per accedir a la renda garantida, com són la unitat de convivència, el padró municipal, la residència. És a dir, que hi ha moltes

persones que també en tindrien dret, però que, per tràmits burocràtics excessius o uns requisits també molt estrictes, no hi poden accedir, tant en el que és la sol·licitud, però també la renovació.

Llavors, davant d'aquesta situació, des de Save the Children fem una sèrie de recomanacions. En primer lloc, evidentment que és el desplegament de l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil 2025-2030. Aquí és essencial també que s'aprovi el Pla d'acció 2026, que també era un element que s'havia aprovat l'any passat. Per tal que es desplegui és essencial posar-hi recursos. Hi insistim, és impossible, sinó, que aquesta estratègia es desplegui sense que cada un dels eixos que componen l'estratègia no se'l doti d'un recurs pressupostari suficient.

I aquí també posar en evidència una altra vegada la baixa inversió que tenim a Catalunya respecte, inclús, de l'Estat espanyol, i no parlem ja de la mitjana de la Unió Europea. Aquí a Catalunya invertim aproximadament un u per cent del PIB en polítiques socials per protegir la infància, mentre que a l'Estat espanyol és d'aproximadament un 1,3-1,4 i a la Unió Europea estem parlant del 2,5 per cent. Per la qual cosa, a Catalunya ens hem de situar a l'altura de la Unió Europea també en inversió en infància.

També és essencial, dins d'aquestes recomanacions, que es reformi la renda garantida de ciutadania, que sabem que està en tràmit parlamentari, per incorporar aquest complement d'infància, que nosaltres hem calculat que aproximadament d'uns dos-cents euros al mes seria una ajuda molt important per cobrir les despeses de criar un nen o nena a Catalunya.

Però que també sigui compatible amb la feina inspirant-se en el model anglès del *Working Families Tax Credit*, que s'integra com un complement salarial. Aquesta reforma el que permet és que es complementin directament els ingressos laborals dels beneficiaris, aplicant un descompte gradual sobre la prestació en funció dels ingressos addicionals obtinguts.

Així s'evitaria la trampa de la pobresa, s'incentivaria l'entrada al mercat laboral i s'asseguraria que els ingressos dels treballadors augmenten de manera real sense perdre la prestació econòmica.

També, evidentment, incloure el complement d'infància. Aquesta evidència també es basa en una proposta que es va fer al Regne Unit, que és el *Child Tax Credit*, que també permet millorar la inserció laboral de les mares, especialment les mares solteres i aquelles amb fills en edat preescolar. I aquestes quanties s'haurien, evidentment, d'actualitzar al cost real de criar un nen o nena a Catalunya, que són uns 938 euros al mes.

Després, quan parlem del Capi, és curiós perquè els imports que estableix aquest complement no s'ajusten a la realitat dels costos associats a la criança i és el territori amb el cost més elevat de l'Estat. S'hauria d'adaptar també en funció de l'edat.

Finalment, implementar mesures efectives de conciliació per a les famílies en situació vulnerable, aquí l'escola bressol gratuïta és clau, però també serveis de canguratge, avançar cap a la universalització del lleure educatiu, ja que també, a part de ser una eina educativa, també pot ser una eina de conciliació per a les famílies. I, de fet, quasi la meitat dels nens i nenes a Catalunya no tenen accés a aquestes activitats extraescolars.

I, finalment, reforçar tot el que són els programes de formació i acompanyament sociolaboral per a famílies, especialment enfocats a famílies d'origen migrant que, com he comentat abans, es troben en una situació especialment vulnerable. I això és tot.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Lorda. Ara començaríem amb els grups parlamentaris. El grup proponent és Junts, per tant, diputat Colomines, quan vulgui, tres minuts.

Agustí Colomines i Companys

Bé, en primer lloc, moltíssimes gràcies per la seva presentació. És evident que els nivells de pobresa infantil han augmentat moltíssim, estem gairebé superant més del trenta-cinc per cent. És, diguéssim, una tendència que no ens hauríem de poder permetre com a país, no?

És veritat que moltes de les polítiques que es fan, que se suposa que són per revertir aquesta situació, en realitat el que acaba passant és que cronifiquen la pobresa, eh?

I són polítiques que no incentiven el que és central en qualsevol concepció que es tingui de l'economia i del progrés, no?, que és incentivar el treball. És a dir, el treball és bàsicament allò que hauríem d'assegurar per part de tothom, cosa que no passa.

Aquí tenim... Vostè mateixa acaba de dir que tenim un percentatge menor d'inversió que la que pugui haver-hi l'Estat. I això és possible per dues raons, una, per una manca de recursos estructurals, això és el dèficit fiscal, evidentment, i una altra, tenir una fiscalitat mal regulada, no?, no entendre què la fiscalitat, a banda de ser progressiva, cosa que és evident, també ha de tenir unes certes condicions com per exemple la deflació de l'IRPF quan ens trobem en un moment de desajust inflacionari. I això, evidentment, aquí no es fa perquè ni es reivindica el tallar el dèficit fiscal i es fa tot el contrari del que acabo de dir sobre la deflació, no?

I, a més a més, tenim una renda garantida de ciutadania que és, diguem-ne, poc real perquè no fa dues coses. Una, no deixa treballar, no dona complement salarial i, a més a més, no bonifica la pobresa infantil. Per tant, ergo, té un problema, està mal feta, s'ha de variar.

Per tant, diguem-ne, la situació que des de la nostra perspectiva veiem és preguntar-li tres coses, si el treball ja no garanteix sortir de la pobresa i quina funció real té avui el mercat laboral dins l'estat social? És a dir, la primera cosa que s'hauria de plantejar.

Les polítiques públiques actuals estan pensades per combatre la pobresa o per gestionar la pobresa sense alterar res, que és també una forma de dependència política a vegades, no?

I després, què penseu des de la vostra organització sobre l'organització de la fiscalitat de Catalunya?

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Colomines. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Diputada Driouech, si us plau. Gràcies.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. En primer lloc, donar la benvinguda a la senyora Lorda i també agrair-li la feina que fan en aquest àmbit i, sobretot, no només a vostè, evidentment, que ens agradaria que, almenys des del Grup d'Esquerra Republicana, fes extensiu aquest agraïment a la resta de l'equip de Save the Children aquí a Catalunya.

Miri, vostè ha situat una realitat que pateix una àmplia part de la nostra societat, famílies treballadores, algunes tenen més d'una feina i que són incapaços de poder garantir uns mínims a la seva família. I crec que hem entrat en una dinàmica que creiem, o almenys així ho considerem des d'Esquerra Republicana, inacceptable, perquè estem generant una nova classe social, la de famílies treballadores pobres, massa riques per poder accedir a les prestacions o ajudes i massa pobres per poder tenir un mínim, diguem-ne, d'ingressos que els hi permeti poder satisfer les necessitats més bàsiques i, en aquest cas, de la criança dels seus fills.

Miri, nosaltres, Esquerra Republicana, i vostè ho sap, hem defensat molts dels punts que vostè avui ens ha assenyalat, no? Hem defensat, evidentment, que cal una prestació universal per fi[14:08] i crec que ho hem dit més d'una vegada.

Pensem que al tema de la pobresa li manca aquesta perspectiva d'interseccionalitat, com vostè ha situat el tema del gènere i, a més a més, si és dona migrant encara a la complexitat és afegida, si es dona monoparental encara és un punt més. I per això nosaltres som conscients que cal que Catalunya tingui la responsabilitat de tenir polítiques que puguin fer efectiu un sistema nacional de cures.

Això ha de ser la responsabilitat de l'administració pública, igual que ho és en educació o ho és, per exemple, en salut, que ningú s'ho qüestiona, perquè les cures recauen, ens agradi o no, en les dones.

Fitxer 34CDSI3

I això crec que ho sabem. I aquí ens agradaria a nosaltres preguntar què en pensen ells, no?, d'aquest sistema de cures que està sent sostingut sobre les dones? I què en pensa vostè, per exemple, d'una política que nosaltres ja vam iniciar la passada

legislatura i que tenim a l'acord de govern amb el Partit Socialista, que és, evidentment, la renda bàsica universal. Què en pensa vostè, en aquest sentit?

Perquè creiem que el Govern no està fent prou en aquesta renda bàsica universal i creiem que és una mesura que donaria resposta a moltes de les necessitats que vostè ens ha plantejat avui.

I per acabar, ens agradaria també preguntar un altre tema. Per a nosaltres, Esquerra Republicana, i així ho vam deixar clar i redactat, el tema de l'estratègia contra la pobresa infantil, què pensen vostès què hauríem de fer un cop aprovada fa un any i no estem veient res?

I per últim, la renda garantida de ciutadania. Nosaltres, Esquerra Republicana, compartim aquesta necessitat de poder-la fer compatible amb les rendes del treball i, evidentment, estem per treballar en aquest sentit.

Moltíssimes gràcies un cop més.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Driouech. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Popular. Diputada Berenguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. A la senyora Ona Lorda per aquesta compareixença, per presentar-nos aquest estudi i per la tasca que esteu fent des de Save the Children.

En aquesta comissió, cada cop que se'ns presenten informes, estudis imparcials i sense biaix ideològic és una llàstima, però els resultats mai són bons. I tenim, per una altra banda, un Govern amb un màrqueting molt potent, amb la Catalunya de tothom, que tot va de meravella, si bé és cert que deriva de molts altres governs anteriors, però, escolti, les mentides tenen les potes molt curtes.

I sabem que les millores no són prou transformadores ni prou significatives; les xifres són les que són. Aquí la clau ha estat, i és així, una inversió en política d'infància que no és pròpia ni a l'alçada de la Unió Europea. El 16,5 per cent de les famílies catalanes amb fills i feina estan en situació de pobresa, però som de les comunitats autònomes, ho hem de dir, que més impostos propis tenim, els que més paguem,

recursos públics que no reverteixen en qualitat i habitatges i cistelles de la compra amb aliments bàsics cada cop a preus més cars.

Per tant, tenir feina ja no és un indicador pel qual es permet cobrir adequadament necessitats bàsiques. Vostès ho han dit, fins a un quaranta-u per cent quan parlem de famílies nombroses i d'un 34,8 per cent, quasi un trenta-cinc, en famílies monoparentals.

Per tant, combinació: salaris baixos, treballs a temps parcial, discontinuïtat en l'ocupació, afectació especial als autònoms, dificultats per conciliar horaris laborals. És a dir, ho tenim tot. Per tant, l'escenari i la radiografia no podia ser cap altra.

Així que sí que tenim diagnòstics, tenim els problemes detectats, però fa falta avançar i com resoldre. Com el tema és molt complex i parlem d'una estratègia, ja ho hem dit, de combatre la pobresa infantil, jo li faré preguntes, tres preguntes molt concretes.

Una, renda garantida de la ciutadania. Amb un possible disseny d'introduir un complement per a la infància i amb la combina de poder compatibilitzar prestació i inclusió i activitat laboral, això serviria per pal·liar aquestes xifres?

Segona pregunta. Amb tot el que s'ha exposat i, en conseqüència, atenent que hi haurà una major demanda de població que acudirà als serveis socials bàsics i especialitzats, per tant, tindrem un desbordament possible de serveis socials?

Tres. En referència a l'estratègia de lluita contra la pobresa, perquè ens ballen una mica les xifres, quina hauria de ser la dotació pressupostària en cadascun dels eixos?

Ahir presentàvem a la Comissió d'Agricultura una proposta també per a la dispensa de fruita gratuïta a tots els centres de primària i secundària i anar més enllà, és a dir, accions concretes que són petites, però considerem que també són necessàries en aquesta línia de la universalitat i la gratuïtat, com el lleure infantil, l'educació del zero a tres anys.

Per tant, si ens podria donar resposta a aquestes tres respostes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de VOX. Tres minuts, diputada García.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidente. Gracias por la ponencia. Save the Children nos ha presentado un informe sobre la pobreza infantil en Cataluña, que ha incrementado desde el pasado año, y cómo se relaciona con la pobreza laboral y el coste elevadísimo de la crianza en nuestra región.

Bien, Save the Children tuvo un presupuesto en el 2025 de 64.378.000 euros solamente para España. De estos, la mitad, 30 millones, fueron solamente de fondos públicos. Pero es que de estos millones, de estos 64 millones, utilizan más de 15 millones en lo que ustedes llaman recaptación de fondos. Y de esos 64 millones también, más de 16 se dedican solamente a personal, a sueldos.

Finalmente, sólo 11 millones de los 64 millones se dedican a estudios o informes relativos a niños en España, que no españoles, porque dejan bien claro que trabajan activamente para reforzar la protección de los MENA, como si necesitasen protección los MENA una vez llegan a España, que lo primero que hacen es tener una casa y una dieta, cosa que no tienen muchos niños españoles.

Bien, 64 millones es el mismo presupuesto que tiene el Consorcio de Vivienda de Barcelona y con esos 64 millones podríamos pagar becas comedor a 24.000 niños durante un año o podríamos construir 482 viviendas sociales puramente públicas o mil viviendas con colaboración público-privada.

Es decir, tendríamos menos niños en riesgo de pobreza extrema, aunque eso sí, tendríamos menos informes sobre pobreza de Save the Children y menos acciones de empoderamiento de las niñas en Sudán, por ejemplo.

En VOX siempre preferimos menos informes y menos acciones exteriores y más dedicar el impuesto y los impuestos de los españoles en erradicar la pobreza aquí en España con actuaciones reales.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada García. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns. La diputada Lozano, tres minuts.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. La veritat és que per gestionar impostos primer s'han de pagar. Jo ho dic per aclarir conceptes, eh? És un element important, aquest.

D'altra banda, de debò en una compareixença sobre pobresa infantil, l'únic que amoïna és la gestió de l'entitat? Això és l'únic que els amoïna, a gestió de l'entitat? I com es pensa que es fan les polítiques d'infància, sense persones? Les fan motors d'intel·ligència artificial, tan artificial com la seva preocupació per la infància? En fi.

Bé, centrant-nos en el tema, i perdonin, però és que no es pot parlar de segons quins temes i fer exercicis de misèria política, si m'ho permeten expressar en aquests termes.

Parlar de pobresa laboral vol dir parlar de treballar i de no poder atendre les necessitats més elementals de les persones que depenen d'aquest sou. I aquesta és una situació cada cop més freqüent, que varia en funció de factors com el sector productiu, l'origen o el gènere.

Jo sí que voldria destacar una dada de les que ens presentava la senyora Lorda, a qui li agraeixo la compareixença i la tasca que fa la seva entitat, què és el canvi de situació a la indústria, que tradicionalment havia estat un sector amb uns nivells salarials més elevats que la resta i que ara, en canvi, té una situació 2,5 cops pitjor que el sector amb menor índex de pobresa laboral, que és l'hostaleria. És a dir, que s'està produint una inversió de la situació laboral i, per tant, de la situació social al país.

La inexistència de polítiques efectives d'infància implica aquest índex de pobresa laboral superior en les famílies amb fills respecte a aquelles que no en tenen, superiors entorn a un nou per cent. I són dades que s'accentuen encara més en el cas de llars monoparentals i nombroses amb xifres superiors al quaranta-tres per cent.

Si tenim en compte el biaix de gènere en les famílies amb una única persona adulta és especialment rellevant el fet que vostè destacava que, efectivament, la maternitat segueixi sent una condició que expulsa del mercat laboral durant alguns períodes de la vida de les dones i que, per tant, contribueixi no poc aquesta pobresa laboral.

En aquest sentit, la reforma de la garantia de rendes amb la nova llei de la renda garantida hauria de garantir una perspectiva d'infància amb l'existència de prestacions per fills a càrrec, que el nostre grup proposa que efectivament estigui en uns nivells d'entorn a dos-cents euros, i que arribi fins als divuit anys i que pensem que el Capi no pot representar ni per import ni per modalitat, donat el seu caràcter decreixent.

Si volem millorar la taxa de cobertura, si volem reduir el *non take-up*, hem d'assegurar la seva utilitat, també la seva compatibilitat amb les rendes del treball – completament d'acord – per fer possibles prestacions útils per a sectors cada cop més amplis de la població, junt amb nous drets de conciliació que permetin assumir la criança.

I una última qüestió, presidenta, i amb això acabo. Estem en aquests moments en un procés de regularització de persones migrades que hauria de millorar la seva situació laboral, però també la social en permetre l'accés a prestacions a les quals només la situació administrativa regular, malgrat les *fake news* que ens han precedit, permeten accedir.

Seria interessant poder veure en informes futurs l'evolució de la situació de pobresa infantil a les famílies procedents d'altres països per poder veure l'impacte directe d'aquestes polítiques.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. No hi ha el Grup Parlamentari de la CUP, tampoc el Grup Mixt. Per tant, passàriem al darrer torn amb el Grup Parlamentari Partit Socialista i Units per Avançar. Diputada Ríos.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, presidenta. Bé, bon dia a tothom. Moltíssimes gràcies, senyora Lorda, per la presentació de l'informe i també a Save the Children per tota la feina d'elaboració del mateix.

Bé, aquest informe va una mica enfocat en l'àmbit laboral, no?, diguem-ne, com a factor també determinant en la pobresa. A més, com deia, d'una manera interseccional, no?, amb diferents factors que també agreugen aquestes dades.

Alguns grups han parlat d'aquesta pobresa laboral, però és cert que PP i VOX van votar en contra de la pujada del salari mínim interprofessional, que jo crec que amb aquesta pujada d'alguna manera sí que s'ha aconseguit millorar l'import d'aquests salaris.

Parlava la diputada del PP de desbordament de serveis socials. Bé, doncs, si no hagués pujat aquest salari mínim interprofessional segurament que estarien una mica més desbordats.

Bé, no hem parlat, ningú ha comentat que també aquí hi ha un factor determinant, que és la concentració de la riquesa en poques mans, no?, perquè les dades econòmiques, diguem-ne, a nivell general, a nivell europeu són positives, però és veritat que després a nivell micro, no?, no arriben a les llars, no hi ha aquesta redistribució correcta de la riquesa.

Que, per altra banda, baixant impostos no crec que solucionem, precisament, aquesta pobresa. El que cal és recaptar per poder enfortir els serveis públics i redistribuir la riquesa, que tothom pugui accedir de manera, diguem-ne, universal a educació, sanitat, perquè puguin tenir les mateixes oportunitats independentment del salari. Tot i que sí que és un problema, eh?, que hi ha salaris precaris.

També ha dit, no sé si m'ho pot detallar més, que les persones migrades tenen una dificultat, i amb una diferència bastant abismal amb les persones amb nacionalitat espanyola, per accedir al món laboral. No sé si en aquest sentit han determinat per quines causes concretes.

També parlava de la renda garantida, que estem en ponència i és veritat que es plantejen modificacions que van en la línia del que ha plantejat. Fins i tot, a part que sigui compatible el treball, també compatible amb ajudes de lloguer, i també

incorporen aquests incentius laborals perquè no surti més a compte, evidentment, cobrar la renda que, diguem-ne, inserir-se al món laboral.

Però també és cert, aquí he de fer un apunt, que en aquest cas Junts ha proposat cinc anys de residència per poder accedir a la renda. Vull dir que crec que això encara agreujaria més l'empobriment de què parlem avui.

I jo també, en la línia de la diputada de Comuns, com que ha dit que les persones en situació irregular també tenien més dificultats, evidentment, què pensa vostè com a representant de Save the Children, què en pensen d'aquesta regularització extraordinària que s'ha posat en marxa.

I res, un punt final per acabar, perquè vostè deia: «és essencial posar-hi recursos». Doncs, jo afegiria que és essencial tenir un pressupost per poder tenir més recursos, no?, per, precisament, millorar les polítiques, en aquest cas, d'infància.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Ríos. Ara serà de nou el torn de la senyora Lorda. L'informe no l'hem enviat, està a internet. Si algú vol per correu l'informe, el faríem arribar, i si no, està d'accés per internet. D'acord. Deu minuts.

Ona Lorda Roure (Responsable de Polítiques d'Infància a Catalunya, Save the Children)

Sí, sense problema. Doncs, us el faig arribar. Doncs, moltíssimes gràcies a totes les diputades i diputats per les preguntes. Començaré responent les preguntes del diputat de Junts, el senyor Colomines, quan ens pregunta, no?, precisament, sobre el mercat laboral i l'organització de la fiscalitat a Catalunya.

No som una organització que es dediqui a fer una anàlisi de la situació fiscal a Catalunya. Evidentment, nosaltres aquí el que reclamem és que tinguem recursos suficients per enfortir els serveis públics. I sobre fiscalitat, també puc fer referència, no?, a que moltes vegades quan parlem, per exemple, de prestacions enfocades a la infància, el sistema fiscal, doncs, ara mateix tampoc dona resposta a, per exemple, la situació de moltes persones que no arriben a un mínim

Fitxer 34CDSI4

suficient per declarar l'IRPF.

I que, per exemple, la prestació dels mínims per descendents, que és una de les mesures que tenim a l'Estat espanyol per fer un descompte a aquelles famílies que tenen fills i filles, no arriba a les famílies més vulnerables perquè, justament, els seus ingressos no requereixen que facin la declaració de la renda.

Molt d'acord també, per respondre a la diputada, a la senyora Driouech, la diputada d'Esquerra Republicana, sobre la prestació universal, també fent referència una mica aquí a la fiscalitat, insistir que, com a organització, Save the Children està molt a favor de la implementació d'una prestació universal.

Som conscients que aquesta mesura s'hauria de fer a nivell estatal, no?, per la qual cosa a nivell aquí parlamentari a Catalunya estem més limitats. I sí que considerem que seria una mesura que tindria un impacte molt important en la reducció de la pobresa infantil.

De fet, un informe recent de la Comissió Europea així ho posa de manifest. Van fer una anàlisi dels diferents escenaris i van arribar a la conclusió que una prestació d'uns dos-cents euros al mes aconseguiria reduir quasi un deu per cent la pobresa infantil a l'Estat espanyol. I, de fet, països com Polònia, que ha aconseguit reduir en un trenta per cent la seva pobresa infantil en deu anys, van implementar mesures similars i van aconseguir sortir d'aquesta situació estructural, que es trobava en una situació a la cua de la Unió Europea pel que fa a pobresa infantil, doncs, ara mateix han aconseguit millorar moltíssim la seva situació.

Sobre la renda bàsica universal, nosaltres no tenim un posicionament concret, perquè nosaltres sempre ens focalitzem més en tot el que és la perspectiva d'infància. Per la qual cosa, considerem que si aquesta renda bàsica universal adquireix aquesta perspectiva d'infància i va també enfocada a proporcionar recursos i una prestació a les famílies que tenen fills i filles, doncs, evidentment que donarem suport a aquest tipus de mesures.

Què pensem que s'hauria de fer amb l'estratègia de la lluita contra la pobresa infantil després d'un any? Ho he comentat, en primer lloc, és essencial aprovar el pla d'acció

de l'any 2026, que som conscients que s'està preparant, però, bé, crec que anem una mica tard també, perquè si estem quasi al mes de juny i encara no s'ha presentat, doncs, justament insistim que es faci aquest pla d'acció.

I, sobretot, necessitem mesures concretes, perquè l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil és un document molt extens, que presenta tota una sèrie de mesures, però el que volem és que no siguin mesures que ja s'estan fent dins del Govern de la Generalitat, sinó que siguin mesures noves. I l'estratègia, de fet, en conté moltes, per la qual cosa el que justament requerim a les administracions és que aquestes mesures més innovadores s'acabin desplegant i també amb vinculació als pressupostos.

Som conscients que a la presentació dels pressupostos, la darrera, el projecte de pressupostos, s'havien acordat uns 880 milions per a l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil, més aproximadament uns 200-300 milions per al traspàs de l'ingrés mínim vital.

Veiem que és un pas positiu que ja s'estigüés considerant aquesta aportació monetària per a l'estratègia, però sí que també insistim que no sigui un recull de diners de tot el que ja s'està fent dins de la Generalitat, que s'imputin les diferents partides dels diferents departaments, sinó que també s'aportin recursos nous per fer mesures noves.

I aquí també som molt insistents en això, que no només hem de continuar en aquesta inèrcia de les mesures que ja s'estan fent dins d'educació, drets socials, salut, etcètera, etcètera, sinó que la Generalitat també faci un pas endavant per fer i implementar noves mesures.

Per contestar a la diputada del PP, la senyora Berenguer, si serviria una renda garantida de ciutadania reformada? Creiem que sí. De fet, l'àl·lua va fer un estudi en què justament va determinar que si es reformés la renda en el sentit de compatibilitzar l'ajuda amb salaris, si també es fes un complement d'infància, sí que tindria un impacte en la reducció de la pobresa infantil.

Ara, si no solucionem tot el tema del *non take-up*, és a dir, si no intentem implementar accions que apropin a la ciutadania i a aquelles famílies més vulnerables l'accés a aquestes ajudes serà molt complicat, tot i que reformem la renda garantida.

Pel que fa justament a la pregunta sobre serveis socials, creiem que els serveis socials sí que es desbordaran si no fem tota aquesta feina preventiva per reduir la pobresa infantil.

També creiem que Serveis Socials no ha de ser l'única via per accedir a aquestes prestacions, sinó que també insistim en el tema d'implementar finestretes úniques, fer oficines que estiguin a prop de la ciutadania, ja sigui en escoles, sigui en biblioteques, en centres de lleure.

És a dir, que hi hagi més vies, no només la via de Serveis Socials, que ja és per a famílies que es troben ja en situacions de risc, per exemple, sinó que també sigui molt més fàcil per a les persones que tinguin interès i que tinguin dret a accedir a aquestes prestacions, doncs, poder aconseguir aquestes prestacions per altres vies.

I, per exemple, les finestretes úniques són una manera. De fet, nosaltres hem implementat un projecte en cinc barris, en cinc ciutats de Catalunya, implementant finestretes úniques. I, bé, ja us vindrem aquí a presentar també un dia els resultats, però és molt encoratjador veure que les famílies se sentien molt millor acompanyades quan tenien un equip de persones darrere que els hi feien tot el seguiment de les prestacions, les ajudaven a demanar documentació, el padró.

Perquè moltes d'aquestes famílies el problema que tenen és que per accedir a aquesta prestació hi ha tota una sèrie de documentació que els hi és impossible sol·licitar.

Pel que fa a la dotació pressupostària de cada un dels eixos, ara mateix és complicat respondre aquesta pregunta, però en relació amb el que he comentat abans dels pressupostos, necessitem que els pressupostos siguin també una reflexió de noves mesures i per la qual cosa 800 milions d'euros ens sembla una xifra que segurament no és suficient per abordar la pobresa infantil aquí a Catalunya i que, a més, ho hem de veure com una inversió i no com una despesa.

Perquè, de fet, l'Alt Comissionat de Pobresa Infantil de l'Estat ho va dir, que el cost que suposa una alta taxa de pobresa infantil és un cost que després haurà de repercutir en serveis socials, en educació, en sanitat. Per la qual cosa, com més invertim en infància, menys haurem de gastar en altres serveis públics.

Molt d'acord també amb la diputada de Comuns, la senyora Lozano, en què seria molt interessant fer aquesta anàlisi de com aquestes mesures tenen aquest impacte en les famílies d'origen migrant.

I també per contestar a la diputada del PSC, la senyora Ríos, les dificultats que tenen aquestes famílies d'origen migrant per accedir al mercat laboral, sobretot aquelles que són de fora de la Unió Europea, perquè, evidentment, les persones migrades de dins de la Unió Europea ho tenen molt més fàcil a nivell del mercat laboral per accedir-hi, són bàsicament dues.

Les barreres administratives i que ara mateix sí que veiem que s'està fent un esforç a nivell estatal amb el tema de la regularització. Nosaltres és una mesura que, evidentment, sí que hi donem suport, perquè suposa treure d'aquesta irregularitat i de la impossibilitat d'accedir al mercat laboral moltíssimes famílies, moltes d'elles amb infants, per la qual cosa no podríem estar en contra d'una mesura d'aquest tipus.

I, de fet, Save the Children s'ha ofert com a entitat per acompanyar aquestes famílies amb les quals treballem en diversos barris a Barcelona per fer aquest procés de regularització.

Però, bàsicament, aquestes famílies es troben amb aquestes barreres administratives, però també les barreres lingüístiques, que, evidentment, també suposen una barrera a l'hora d'accedir a feines millor remunerades, per la qual cosa també el que passa és que moltes d'aquestes famílies es veuen abocades a treballar en el mercat informal, amb sous molt precaris i feines que no són formals.

I crec que això és tot. Merci.

La presidenta

Doncs, moltíssimes gràcies per la compareixença i l'explicació d'aquest informe que està molt ben explicat, tot i que ens quedem una mica preocupats per l'increment.

Ona Lorda Roure (Responsable de Polítiques d'Infància a Catalunya, Save the Children)

Sí. Gràcies.

La presidenta

Merci. Sí, fem el canvi en un minut o dos, perquè ja estan aquí els compareixents següents. Si de cas, fem un descans, no?

(Pausa.)

Fitxer 34CDSI5

Diputats, diputades, comencem la segona compareixença.

Compareixença d'una representació del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya per a presentar l'Informe de l'estat de l'educació social a Catalunya 2023

357-00883/15

Avui ens acompanya el gerent del Col·legi d'Educadors i Educadores Socials de Catalunya, el senyor Javier Campos Marquès, per informar-nos i presentar l'informe de l'estat de l'educació social a Catalunya, l'informe és del 2023. Té quinze minuts el compareixent, seguidament de tres per a cada grup parlamentari i deu minuts al final. Benvingut i...

Javier Campos Marquès (Gerent del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya)

Bé. Bon dia, presidenta. Diputades i diputats. D'entrada agrair la possibilitat de venir a saludar-los i explicar-los el contingut d'aquest informe que, com bé ha dit, és un informe que porta data de 2023, però que és el més vigent que tenim, i us expliquem per què.

Fem un informe des del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya de l'estat de la nostra professió a Catalunya i el fem cada tres anys. El fem amb dades, en aquest últim cas del 2023, el vam realitzar el 2024 i el vam acabar presentant a principis del 25. Per tant, no és tan antic com pot semblar. I, evidentment, ara ens tocarà aviat fer el que aportí les dades del 2026.

És un informe que vol ser una radiografia tan rigorosa com necessària de la professió en el conjunt del país i que representi el que som. Aquesta quarta edició la vam fer amb l'aportació de 1.121 persones professionals de l'educació social, tan col·legiades com no col·legiades, perquè, com segurament ja sabran, no som una professió de col·legiació obligatòria. En aquest cas, les persones que van contestar en un vint-i-nou per cent aproximadament eren col·legiades, la resta no. I és el que busquem, és a dir, busquem la veu del conjunt de la professió, no només de la gent que està vinculada directament al col·legi.

Bé, amb aquest informe que, ja dic, fem cada tres anys, per tant, ja vam arribar a la quarta edició, i podem tenir una projecció i una anàlisi del que va evolucionant quant a nosaltres com a professió, ens aporta llum en allò que nosaltres intuïtivament ja podem anar coneixent en el nostre dia a dia, que és que som una professió imprescindible, volem creure, per a la cohesió social, però que encara després del temps que portem –pensin que aquest és el trenta aniversari, aquest any el trenta aniversari del col·legi professional, per tant, com a professió, i el naixement del grau universitari en té alguns més, però som una professió relativament jove, però consolidada– som imprescindibles, però encara som insuficientment reconeguts, ens trobem tensionats laboralment i massa sovint parlem que estem precaritzats.

A cada edició de l'informe intentem mantenir una estructura que ens permet veure aquesta evolució que els comentava, però sí que fem que en cada cas un èmfasi en un tema en concret. Aquest últim any vam voler posar el focus sobre dades relatives a temes d'assetjament, de violència, de discriminació en el lloc de treball, perquè era un tema que ens ocupa, ens ocupava i ens ocupa encara.

També, en tot cas, tenir en compte que som una professió que intervé amb el conjunt de la societat, és una cosa que hem d'anar repetint, perquè nosaltres acompanyem persones, grups i col·lectius en àmbits molt diversos o tan diversos com són la infància i l'adolescència, la salut mental, situacions de justícia juvenil, serveis socials, accions comunitàries, violència de gènere, un espectre molt ample, però se'ns visualitza normalment amb el que podríem entendre la part més sensible, més fràgil de la societat i on l'estat del benestar es posa realment a prova, però nosaltres volem prioritzar la concepció de l'educació social com una professió de prevenció, una

professió que no només ha de donar resposta a situacions quan ja estan desbordades i cronificades, sinó que pot aportar molts elements previs a tot el que pot acabar succeint i que no ens és de grat, no?

Llavors, de fet, no venim només a presentar dades, sinó que ens agradaria incidir en què hi haguessin algunes respostes polítiques a partir del que apuntarem. Per fer-ho curt i ras, l'informe està publicat ja fa temps, és un informe que és públic i es pot trobar fàcilment a la nostra pàgina web. I es pot fer un exercici d'anar contrastant les dades i anar buscant coses molt concretes, perquè està fet amb un programa que així ho permet.

Però sí que intentaré resumir el conjunt de dades amb el que ens apunten com a cinc idees principals. Una de les idees, la primera idea, és que som una professió feminitzada i jove. La mitjana de les persones que ens contesten està entre els vint-i-sis i els quaranta-cinc anys i treballen en l'àmbit de la infància i l'adolescència.

Pensin que el 79,39 per cent de qui contesta l'enquesta són dones i aquest percentatge encara és més gran any rere any en les graduacions en les universitats catalanes. És clar, això entenem que no és neutre, és a dir, la feminització històricament va vinculada a un menor reconeixement social i a pitjors condicions salarials. Això com a punt de partida.

I, a més a més, som una professió jove. És a dir, ens mantenim amb una mitjana d'edat molt baixa. Això pot ser positiu o pot ser negatiu. En tot cas, sí que ens genera una preocupació pel que fa a la permanència dels professionals en l'exercici i en el possible relleu professional. Vull dir, estem en un moment en què si no avancem, si no ens fem grans, alguna cosa ens està passant i la resta d'idees venen a voler explicar-ho.

La segona idea és la detecció d'una precarietat persistent que expulsa el talent de la professió. I aquí pensin que el 46,45 per cent de professionals en actiu manifesten que estan buscant feina, és a dir, que no estan satisfets en el lloc on són, d'alguna manera. Això genera, evidentment, molta mobilitat.

En tot cas, també hi ha un 35,63 per cent que deixa el tercer sector social, és a dir, el treball directament amb entitats, en fundacions o ONG, com bé saben, per incorporar-se a l'administració pública. Per què? Doncs, expliquen que perquè poden

millorar a nivell salarial, hi ha més possibilitats de desenvolupament professional o tenen més facilitats per conciliació laboral.

Això és una tendència cada vegada creixent i una cosa que ens ocupa i ens preocupa també. És a dir, les baixes col·legials, és a dir, les persones que estan col·legiades que són membres del col·legi i que ens deixen, nosaltres els hi preguntem: «Com és que ens deixes?», un 52,52 per cent –un 52,52 per cent– diuen que ho fan perquè deixen la professió. Això ho trobem especialment greu.

És a dir, no estem parlant només d'aquesta mobilitat o de la rotació professional, sinó que hi ha abandonament professional. Estem perdent talent. Això, evidentment, té un impacte molt directe en la qualitat de l'atenció a les persones. Si la nostra feina es fonamenta en el vincle, difícilment podem tenir vincle i difícilment el podem mantenir amb tota aquesta generació de canvi. L'acció socioeducativa sembla difícil de fer bé amb aquesta realitat.

Una tercera idea. Estem millorant salarialment, però ens estem empobrint. Si fem el contrast –en aquesta projecció d'aquest temps que portem fent l'informe– de com ha crescut el nostre salari, ha crescut pràcticament un dotze per cent, però al mateix temps l'IPC ha crescut un dinou per cent. Aquí hem perdut. Portem anys perdent.

Tot això són coses que van incidint en la nostra realitat, en el nostre dia a dia. I, evidentment, més enllà de professionals, som persones que tenim unes necessitats i unes obligacions tant personals com familiars i les hem d'atendre. Llavors, estem perdent poder adquisitiu. I l'anàlisi ens demostra que cada vegada estem més en la franja de salaris baixos. De la gradació que oferim com a possibilitats per contestar l'enquesta, cada vegada estem en la franja més baixa.

Tot i així, som una de les professions que té una bretxa salarial menor en relació amb el conjunt del que passa al nostre país. Però no deixa de ser veritat que encara hi ha un 5,46 per cent de bretxa salarial en l'educació social.

I, evidentment, quan ens comparem amb educació i sanitat, som la pitjor retribuïda dels professionals del benestar, amb molta diferència –molta diferència. En qualsevol cas, sempre per damunt del vint per cent per sota de massa salarial.

Una quarta idea. Hi ha una crisi del benestar professional també preocupant. Un 29,87 per cent ens van manifestar que durant el 2023 havien patit algun tipus d'assetjament o violència en el lloc de treball, de qualsevol tipus, hi ha gradacions en això, però un 29,87 ens sembla terrible.

A més, un 42,73 per cent diuen que no disposen de cap protocol davant de situacions de violència en el seu lloc de treball o, si existeix, no el coneixen, ningú els ha informat, ningú els hi ha explicat què fer davant d'una situació que es pugui produir, i que aquest 29,87 per cent ens diu que es produeixen.

A més, només un 32,34 per cent va tenir o se li va fer en el seu lloc de treball una avaluació dels riscos psicosocials. Sabem que això no és obligatori, però que és convenient fer-ho i que és un percentatge petit, entenem, en relació amb el que podria ser.

Però el que sí que és greu és que d'aquests que ens van dir que sí que se'ls hi havia fet, només en un 91,64 van ser coneixedors que s'hagués generat algun tipus de canvi, que s'hagués fet algun tipus d'acció en relació a les respostes que havien donat. Per tant, entenem que no és una qüestió només laboral, sinó que aquí hi ha un element de salut pública que acaba sent de qualitat del sistema de serveis.

Amb aquestes condicions, sembla clar que no podem demanar que se sostingui emocionalment una societat per part de professionals que treballen emocionalment desprotegits.

I la cinquena d'aquestes idees és que som una professió que reclamem coneixement, reconeixement, perdó. Quan els preguntem, quant a la professió, quins són els elements que més els preocupen, les tres respostes majoritàries són els salaris baixos, la precarietat laboral i la manca de valoració i reconeixement professional. No se'ns reconeix, no se'ns aplaudeix quan hi ha alguna situació concreta en la qual hi posem el cos.

I una cosa que és especialment significativa. Un 36,75 per cent de professionals en actiu manifesten que no tornarien a estudiar educació social. Quan una professió deixa de recomanar-se a ella mateixa, entenem que tenim un problema estructural.

Però com que no ens volem quedar en la fase del diagnòstic, fins aquí les dades, sí que volem aprofitar aquest espai per demanar que es valori la possibilitat d'alguna acció legislativa, pressupostària, institucional que pugui anar revertint aquesta realitat que manifesten les dades, no?

I això ho resumim en sis línies concretes de propostes a valorar per part seva. Una primera és la de revalorar la professió, és a dir, entenem que hi hauria d'haver una estratègia institucional de reconeixement de l'educació social dins de l'estat del benestar, específica i concreta que es parli de nosaltres, que es parli del que som, que tinguem presència pública, que les normes es reconeguin, evidentment, i que es defensi el nostre paper dintre de les polítiques socials i que no se'ns consideri complementaris com a vegades hi ha la sensació que se'ns entén des de diferents polítiques.

Una segona línia seria, evidentment, la millora de les condicions laborals. És a dir, hi ha d'haver una revisió de convenis, de salaris, de ràtios.

Fitxer 34CDSI6

No es poden sostenir serveis essencials amb aquesta precarietat estructural. I, en concret, reforçar l'equilibri entre qui treballa directament pel tercer sector i qui ho fa per a l'Administració pública. El tercer sector està assumint bona part de la gestió pública amb unes condicions laborals molt pitjors i això necessita un canvi.

Entenem que és l'Administració qui se n'ha de fer responsable, assumint compromisos de canvi amb calendaris clars. És a dir, la voluntat sempre hi és, sempre hi ha aquest retorn, aquest reconeixement, però s'ha de materialitzar amb dades concretes que es visibilitzin i que, en tot cas, es puguin avaluar.

Tercera línia, el garantir entorns laborals segurs. Nosaltres entenem que hauria de ser obligatori que es desplegui, que hi hagi un desplegament de protocols de treball en contra de l'assetjament, la violència i els riscos psicosocials. I, a més a més, que hi hagi una supervisió dels professionals que sigui efectiva, que sigui obligatòria també.

No pot quedar a expenses de la bona voluntat dels equips, de les entitats o dels agents gestors la protecció dels professionals. Ha de ser «algu» que estigui estructurat i que sigui d'obligat compliment.

La quarta línia, adequar la formació universitària. Després de aquests trenta i tants anys de formació universitària, entenem que s'ha d'actualitzar la connexió entre la universitat i la realitat professional. Som una professió molt activa, molt dinàmica, en constant apareixença de nous camps d'intervenció i la universitat sempre va una mica a remolc. Aquesta és una realitat.

Però, sobretot, el que entenem que cal treballar és més l'acció, la pràctica. És a dir, una preparació que ajudi, que faciliti, que gestioni millor el trànsit cap a la inserció laboral. Moltes vegades la primera inserció laboral acaba traduïda en frustració i això tampoc ens fa cap favor.

Cinquena línia, descentralitzar i planificar territorialment. Les dades demostren que Barcelona concentra els professionals, però, tanmateix, té una pitjor ràtio en quant al volum d'habitants. No només en quant a volum d'habitants entenem que s'ha de fer aquest mapa, aquest disseny territorial, sinó també en funció de les necessitats manifestes d'atenció socioeducativa.

Hi ha realitats molt diferents en el país. I és innegable que la nostra distribució no és equitativa. No s'ha fet aquest mapa, ningú no s'ho ha plantejat, però val la pena començar a pensar-hi quan ens trobem que hi ha llocs en els que som necessaris, però no hi ha professionals per cobrir les places que s'oferten.

I sisena i última, avançar en regulació i governança professional. És a dir, major definició de les nostres competències. Moltes vegades se'ns situa en un marc certament indefinit com a professió d'allò social i necessitem tenir clarament reconegut quines són les nostres competències i que podem participar de les decisions públiques. És a dir, que les polítiques es dissenyin comptant efectivament amb nosaltres.

Per tancar, acabaré amb una idea molt senzilla, que la qualitat de l'atenció social depèn directament de la qualitat de les condicions de qui la presta. Quan es precaritza l'educació social no només perdem professionals, com he dit, empitjorem

la resposta col·lectiva davant la pobresa, la salut mental, la protecció a la infància o la cohesió social, per exemple.

Llavors, entenem que invertir en nosaltres, invertir en educació social no és una despesa, és una qüestió de prevenció, de dignitat, de futur. I ens agradaria tenir un paper preeminent o notable en l'agenda política, perquè cuidar els que cuiden entenem que és fer país.

Gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, senyor Campos, per les seves explicacions de l'informe. Donarem la paraula al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana com a grup proponent. Diputada Driouech, té tres minuts.

Disculpi, hi ha una novetat, que m'he oblidat de dir-ho, han afegit un so quan falta un minut i quan finalitza és automàtic. No sé si us heu donat compte. Quan queda un minut hi ha un so, diputat Padrós, que avisa que queda un minut i després torna a avisar quan s'ha acabat el temps.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. En primer lloc, nosaltres volem agrair la compareixença del senyor Campos i també el Col·legi Professional d'Educadors i Educadores Socials de Catalunya per l'elaboració d'aquest informe. Un informe que creiem que és molt necessari que es pugui fer una nova edició. Estem parlant d'un informe del 2023 i que, d'alguna manera, pel que ha exposat vostè, també ja és el quart informe, i, d'alguna manera, ja està establint certes realitats, no?

Nosaltres li voldríem traslladar diferents preguntes. La primera, si haguessin de fer vostès avui l'informe què creuen o què detecten que hauria de sortir com a primera prioritat o primer tema que alarma el sector i les professionals.

La segona pregunta que jo avui li plantejo és que vostè ha parlat que som o són imprescindibles, però alhora jo crec que també són invisibles, perquè hi són a l'Administració pública, hi són en l'àmbit social, bàsicament al tercer sector, a acció social, estan a infància.

Però jo crec que la gent no visualitza que vostès estan en l'àmbit de la violència de gènere, no es visualitza que estan a l'àmbit de l'atenció a la gent gra, i vostès hi són. Tampoc els visualitzen a l'atenció a la diversitat cultural, i vostès hi són. Tampoc els visualitzen a salut mental, i vostès hi són. I també vostès hi són a educació, i ningú els visualitza.

I la meva pregunta aquí és quina valoració té vostè que el Departament d'Educació hagi prescindit d'aquestes figures. Aquestes figures que al nostre entendre són molt més importants i necessàries en l'acompanyament als adolescents i joves als nostres centres educatius.

Joves que, donada la realitat que pateixen molts joves... i parlem, per què no, com a mares que hi som aquí, que estan exposats a masses coses i que sovint aquest acompanyament és necessari des de l'àmbit educatiu.

I per això nosaltres li volem preguntar com valoren vostès com a col·legi professional la reducció d'aquestes places que el Govern republicà va incorporar i que volia establir dintre de les plantilles d'educació i que el Govern actual ha decidit retirar, no?, i, pel que veiem, substituir per agents de Mossos d'Esquadra, que veiem que ha generat, evidentment, un rebuig i que també té el nostre rebuig.

Per acabar, també voldria fer-li una altra pregunta. Miri, quan vostè ha començat a intervenir, m'ha vingut al cap una conversa que vaig tenir amb una companya meva educadora social d'atenció primària, la qual, amb quaranta-cinc anys, em deia: «Jo als seixanta-tres no em veig fent atenció a joves i adolescents amb dificultats».

Qui creuen, quin és el pla que hauria de fer el Govern per poder fer aquest acompanyament i aquesta transició a les educadores i educadors socials del nostre país?

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Driouech. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts. El diputat Colomines, tres minuts.

Agustí Colomines i Companys

Bon dia. Moltes gràcies per la presentació d'aquest informe. La primera cosa que li voldria dir –que ho anava a dir al final, però m'ha vingut ara al cap precisament– és que estaria bé que féssim un estudi comparatiu dels quatre informes, és a dir, perquè això és el que permetria veure l'evolució de si hem anat a pitjor, cosa que em temo, no? Perquè si ara fan un altre informe veuran com aniran a pitjor, perquè si totes les dades generals van a pitjor, aquesta també hi anirà, no?

L'educació social, des de la nostra perspectiva, ocupa un espai central en la gestió de la vulnerabilitat, però resulta que és perifèric en termes de prestigi i en termes de poder institucional. Llavors, un dels aspectes fonamentals a solventar, precisament, és aquest.

Vostè ho ha dit, passa en totes les professions, quan es feminitza una professió i quan aquesta professió, a més a més, és per a joves, probablement, segur, vaja, gairebé segur, és salaris baixos, males condicions de treball, inestabilitat, etcètera, etcètera.

Però això és un model no per a aquesta professió, això és un model global i és una xacra d'aquesta societat en la qual vivim i que, per moltes polítiques que fem, som incapaços de canviar la cultura, perquè això és un rol cultural, no és, diguéssim, una política concreta laboral, és un rol cultural d'aquesta societat que ha oblidat allò que els que som més grans vam estar lluitant tota la nostra vida, que és per la igualtat entre homes i dones, i que avui sembla ser que està canviant el paradigma d'una manera estratosfèrica, per dir-ho així, no?

Vostès el que... Jo li faré un seguit de preguntes, no? Crec que... fins a quin punt la consolidació formal de l'educació social, contractes indefinits, presència, amaga encara formes de precarietat estructural i quines solucions donarien? Quins factors expliquen que, malgrat el paper creixent de l'educació social, continuï tenint un reconeixement institucional tan limitat?

L'altra pregunta possible és, vostè ho ha dit, no?, el tema de la fiscalitat. Jo sé, jo ja ho he dit abans, la fiscalitat està molt mal plantejada. És evident que amb una inflació gran, amb un dèficit fiscal gran i amb un IRPF que no té en compte la inflació, és obvi que a qui li dona la castanya sempre és al mateix.

Això és així perquè estem en una societat, desgraciadament, en la qual la polarització d'ingressos és molt alta. Una minoria molt rica i molta gent molt pobre i cada vegada gent més pobre, no? I la política fiscal l'única cosa que ens porta és que aquest model es consolidi d'una manera més clara.

I després, com respondria al tema de la feminització? Perquè, com incentivarien, per dir-ho així, l'entrada d'una altra... d'altres persones en la professió?

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Colomines. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Popular. Diputada Berenguer, tres minuts.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, presidenta. Al senyor Javier Campos, com a gerent del Col·legi d'Educadors de Catalunya. Bé, vosaltres feu una tasca imprescindible en diferents àmbits i jo m'he quedat amb el concepte de que esteu precaritzats.

Aquí han comparegut diferents educadors al llarg de... en aquesta comissió i llocs de treball que ells definien que eren com educació social han estat coberts o substituïts per integradors socials, doncs, per pagar menys, sous més baixos. No sé si com a col·legi professional entenc que teniu coneixement d'això, i quines accions heu pogut fer o emprendre.

D'altra banda, vostè ha dit que la baixa col·legial es correlaciona directament amb la baixa de la professió, m'ha semblat entendre. Això significa que, d'alguna manera, és un abandó al món professional social o, no sé, té continuïtat amb altra tipologia d'estudis?

Ara, avui s'anuncia que Catalunya invertirà 600 milions d'euros per equiparar sous del tercer sector social. No sé si aquesta notícia, i si això finalment acaba sent una realitat, podria ser una solució a la realitat que vostè aquí ens està exposant.

Per altra, ha parlat d'agressions, assetjament al lloc de treball que estan patint educadors. A mi també em consta, i també fins i tot a l'àmbit penitenciari. Però, bé, seria dins el tercer sector o també s'està produint dins l'Administració pública?

Perquè si dins l'Administració pública és diferent, perquè allà sí que hi ha un deure, que és el deure d'activar protocols, el deure d'actuar, de prevenció de riscos psicosocials.

Seria a tot arreu, a fundacions, entitats del tercer sector. Però aquestes agressions són dins de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya? Es fan públiques? Com a col·legi professional vosaltres també heu fet comunicats i ho heu denunciat?

I en l'àmbit de l'educació ja tenim que hi ha moltes ludoteques que s'han tancat a diferents municipis, a Lleida, a Sant Andreu, i que tenien professionals en plantilla i que realment estaven treballant. El mateix, aquesta rellevància que parla, que fins ara la figura semblava, de l'educació social, que cobrava molta importància perquè estaven als centres d'educació primària i secundària, també ens consta que s'ha prescindit d'aquesta figura i en centres d'alta complexitat.

Ara. no ho sé, pensava en l'Escola Joan XXIII de Lleida amb un alumnat molt complicat, Santa Maria de Gardeny està a la meitat de la seva jornada laboral. Per tant, què fem davant d'això i quina hauria de ser la solució?

Nosaltres, des del Partit Popular, donem suport ple a l'augment de plantilla d'educadors socials a l'àmbit de l'Administració pública, a l'equiparació de sous, per suposat, i a la dignificació i reconeixement professional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de VOX. Diputada García.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidente. Muchísimas gracias por la ponencia, señor Campos. Lo primero que me gustaría hacer es, bueno, una previa.

Fitxer 34CDSI7

para todos los que se llenan la boca hablando de pagar impuestos. Aquí el único condenado por no pagar los impuestos que tocaban por la contratación de un

trabajador es Pablo Echenique, de Podemos, Sumar o como quiera que se llamen ahora. Así que menos indignarse, menos hacerse los dignos y afligidos y, señora de Podemos, más pagar a Hacienda lo que toca, que lo que ustedes defraudan lo tenemos que pagar el resto.

Bien, señor Campos, ha hablado de salarios bajos. Ha hablado de falta de reconocimiento. Ha hablado de abandono de la profesión por cantidad de profesionales. Esto también pasa..., la verdad es que actualmente está pasando en todas las profesiones. No le cuento la cantidad de médicos que están abandonando y colgando la bata actualmente. Y también ha hablado de agresiones. Y a mí me gustaría que desgranase los datos de la agresión. Otros compañeros suyos lo han hecho. Aproximadamente el treinta por ciento de los educadores sociales en Cataluña han sufrido agresiones, acoso o violencia en un entorno laboral, según los datos del 2024-2025. Los profesionales denuncian la normalización de amenazas por parte de menores de centros de justicia juvenil y DGAIA reclamando más seguridad y mejoras laborales ante la creciente desprotección. Artículo de *El Periódico* de hace unos meses. La realidad que han apuntado en varias ocasiones algunos de sus compañeros, no solamente en Cataluña sino en toda España, es que la violencia y las agresiones a educadores sociales aumenta a la par que aumenta el acogimiento de menores extranjeros no acompañados. ¿Puede usted dar datos de cuál es el porcentaje de agresiones por menas en centros de primera acogida o centros vinculados a la DGAIA?

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada García. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns. Diputada Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí. Gràcies, presidenta. I com molt bé indicava, pertanyo al grup de Comuns, per tant no em donaré per al·ludida de cap de les referències anteriors, donat que no feia referència a la meva organització política.

Bé, centrant-nos en la qüestió, en primer lloc volia agrair al senyor Campos la compareixença, també la tasca quotidiana que desenvolupen, que ens sembla molt, molt rellevant. L'informe, sense dubte, és una fotografia imprescindible sobre l'estat de la professió en aquests moments, però també indirectament, sobre l'estat del sector social a Catalunya, perquè parteix de la realitat quotidiana que treballen més de mil professionals a diari i, per tant, una primera qüestió a la qual cal fer referència és el perfil. És cert que sí que s'intuïa aquesta feminització del perfil professional, però malgrat això segueix existint una bretxa salarial de més del cinc per cent. Si consideren que té a veure únicament i exclusiva amb aquest factor de gènere o es pot atribuir a alguna altra qüestió.

Un altre tema al qual volia fer referència és la precarietat de la professió. Vostè feia referència a la inadequació de la formació actual i que, per tant, cal adaptar-la. Hi ha una dada de l'informe que em sembla molt rellevant, quan es reflecteix que més d'un trenta-sis per cent dels professionals no tornarien a cursar els mateixos estudis. És un element rellevant i que dona també una idea, no només d'aquesta inadequació de la titulació, també d'un cert grau de desafecció a la professió que té a veure també amb aquesta precarietat i amb aquest percentatge superior al quaranta-sis per cent a la recerca d'ocupació.

Com també em sembla destacable el dinou per cent de professionals que necessiten més d'una ocupació per tal de poder arribar a final de mes. Al punt anterior de l'ordre del dia parlàvem de la pobresa laboral, i precisament estaríem parlant de professionals que han de treballar amb persones que passen per aquesta situació però que l'estan experimentant també en primera persona. I és un contrasentit. No m'hi entretindré per falta de temps, però em sembla molt important el tema que ha situat respecte a la seguretat i salut del treball, especialment pel que fa a riscos psicosocials, tenint en compte, u, les ràtios i, per tant, la càrrega de treball que ha d'assumir cada professional, però també el cost i el desgast emocional de la tasca que desenvolupen i que, per tant, necessita d'una preparació específica en aquest sentit.

I una última qüestió: en l'àmbit d'infància –i amb això acabo–, un dels entorns on de forma més eficaç pot fer-se aquesta prevenció a la que vostè fa referència és l'entorn

escolar, on es creen referències, on es generen relacions de confiança, també amb les famílies, on es pot fer actuació comunitària des d'aquesta relació de confiança, però que necessita d'una estabilització dels equips socials del centre per poder guanyar eficàcia de l'actuació socioeducativa i, en canvi, l'estiu passat assistíem a una amortització de llocs d'educadors a les escoles i, en canvi, en aquests moments estem parlant de la incorporació als claustres d'agents pertanyents als cossos i forces de seguretat, i aquesta assistència als claustres pot contribuir, i no poc precisament, a que no es pugui debatre amb confiança per poder fer aquesta prevenció i que, per tant, es trenquin aquestes relacions de confiança i aquestes referències a què feia esment anteriorment. Quin punt de vista té al respecte?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. Ara seria el torn de paraula de la CUP i del Grup Mixt, però no han assistit a la comissió. Passem al Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat Garcia.

Mario García Gómez

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, senyor Campos. Agrair-li la seva compareixença, avui, per explicar-nos i per contextualitzar bé el tema, un informe que és del 2023. Subsumir la meua intervenció, després de gairebé trenta anys com a educador social i membre del Col·legi d'Educadors des del seu inici, crec que tinc el carnet número mil i escaig, subsumir tota aquesta realitat en tres minuts, com a poc es fa difícil.

Coincidir amb moltes de les coses que ha dit vostè. M'hi referiré després. Vull fer un matís previ a segons quines afirmacions. Tema Mossos a l'escola. I li ho dic com a educador social que he treballat a tots els centres de justícia juvenil. Vaig començar en el seu moment al centre d'acollida de la DGAIA, L'estrep. Coincideixo plenament amb la diagnosi que ha fet vostè de que molts educadors comencen a treballar en el tercer sector social en centres i després, a la que poden..., marxem als centres propis de la Generalitat, que són els de Justícia, perquè la tasca és la mateixa, els salaris són molt diferents. Mossos en els centres escolars. Primer, recordar: és una prova pilot. Recordar: és a petició dels mateixos centres. I aquí, dues coses. Primer, hauríem de defugir de posicions dualistes: mossos o educadors. No, no, no:

educadors, per descomptat, i mossos. Perquè, a més a més, són a petició dels mateixos centres.

Segona reflexió. Crec que hauríem de fugir també de posicionaments, que ens ho recordava Plató amb els esclaus que estan sota la caverna i veuen les ombres a la paret i es pensen que són la realitat. Identificar avui en dia els cossos policials com aquells que l'únic que saben fer és garantir l'ordre, és un error. Els cossos policials, els Cos de Mossos d'Esquadra té dintre seu educadors socials, té integradors socials. Però, a banda, són experts en conflictes i experts de debò perquè hi treballen cada dia. Hi treballen cada dia. Són experts en mediació de conflictes. Són experts en temes de *bullying*, que segur que ens preocupen a tots com a comissió, i són experts en diferents matèries de les quals els joves que resideixen en els instituts formen part. I, per descomptat, no estan als claustres, ni estan a les classes. Estan donant suport i a petició dels mateixos centres.

Ràpidament, sobre els sis punts. És molt difícil, això. Sobre els sis punts. Revaloritzar la professió. Doncs, miri, ja li dic que per part nostra tot té tota la valoració possible. És més, per a un partit com el nostre, la tasca que fan els educadors socials, l'educació social, és troncal en la nostra societat. El que sí que no és i no ajuda és aquesta mirada que el cos d'educadors socials és una professió perifèrica o destinada només per als vulnerables. No. Ajudar al trànsit de l'individu, del nen individual, el trànsit social en termes de Hegel, crec que és la millor professió a què es pot dedicar un ciutadà.

Segona, millora condicions laborals. Totalment d'acord. Ja li he dit que jo he transitat en aquesta situació. Fa poc més d'una setmana sí que hi ha hagut una millora de conveni en el cas dels educadors socials de justícia juvenil. S'està treballant i s'està dialogant amb les entitats laborals per a la millora de les condicions laborals, també, dels educadors amb el Tercer Sector Social. Garantir entorns laborals segurs, per descomptat. A la feina d'educadors socials, a totes les feines. Val a dir que també és una professió de risc. Hem d'entendre una cosa: imaginem que tots els nois conflictius, un per un de cada centre, resideixen a vegades tots junts en un pis. És una professió complicada. Descentralitzar i planificar territorialment. Totalment d'acord –totalment d'acord. La densitat de població genera més problemes socials.

La presidenta

Diputat, hauria d'anar finalitzant.

Mario García Gómez

Adequar la formació universitària. Totalment d'acord, també. I avançar en la regulació professional, també hi estem d'acord. Sí que instar també al col·legi com a col·legi a posar en valor la feina i a lluitar per unes condicions laborals dignes.

Gràcies.

I disculpi, i li agraeixo, presidenta, que m'hagi donat més minuts.

La presidenta

He fet una excepció pel seu perfil professional i la seva excel·lència professional, tot i que el meu grup no m'ha donat suport. Però... D'acord. Ara, de nou, diputat Colomines. Hauria fet el mateix si hagués coincidit amb la seva situació. Té de nou deu minuts, i disculpi el retard.

Xavi Campos Marquès (gerent Col·legi d'Educadors i Educadors Socials de Catalunya)

D'entrada, agrair l'agraïment. És a dir, he volgut entendre que els ha satisfet que els presentem aquestes dades i el contingut que suposen i que en molts casos han verbalitzat que hi estan d'acord, que més o menys ja era una mica el que tenien al cap. Per tant, bé, ens ajuda a pensar que no ho fem tan malament la feina.

Intentaré anar responent el que puc respondre, perquè s'han fet moltes apreciacions que jo no he entès com a pregunta o, en tot cas, no he entès que les tingués les eines per poder-les contestar. La primera pregunta era: si el féssim avui. De fet, el farem aviat. És a dir, el farem el 2027 amb dades de 2026. És a dir, esperem que passi l'any, i ja quan comencem el 2027 preguntarem a educadores i educadors una sèrie de coses sobre com les hem viscut al llarg d'aquest any actual. Per tant, la tindrem.

Algú preguntava, també, i aprofito per dir-ho aquí, el tema del recorregut, de la projecció. Sí, sí, l'informe estableix aquesta comparació i aquesta projecció des del 2014 que vam fer el primer fins a l'actualitat. Es pot anar veient com progressionen

o com es queden estancades algunes de les coses, en molts casos. I és cert que en molts casos l'evolució acaba sent poca o acaba sent poc en positiu. Aquesta és una trista realitat.

Quina seria la prioritat, avui? Prioritats en tenim moltes. Jo crec que trobar-ne una serà difícil, però d'aquelles tres que jo els deia que ens contestaven en el seu moment, diria que la qüestió més bàsica i peremptòria és el tema dels salaris. Sí que s'estan fent canvis en aquest sentit, sí que s'està evolucionant, però a un ritme que costa molt recuperar tot el recuperable, tot el necessari de recuperació, diguéssim. I el dia a dia, és a dir, el súper evoluciona i la compra que fem setmanalment a casa nostra ens obliga a una despesa que les projeccions de futur no ens ajuden. Per tant, sí que voldria instal·lar-ho en el..., bé, calendaris clars; és a dir, si assolim compromisos, per a quan? Quan serà l'apujada? De quina quantitat? En quines condicions? Perquè tot això ens ajudarà a estabilitzar.

Som invisibles? Sí, som massa invisibles encara. És a dir, és molt curiós perquè a més tenim una presència... Quan em pregunten on treballem, sempre dic que al llarg del dia qualsevol de nosaltres es creua amb educadores i educadors socials a puntades –a puntades. Són a l'escola bressol quan anem a portar els nostres fills o els nostres nets. Són als centres de dia on anem a acompanyar els nostres pares. Són a les escoles. Per sort! Ja hi som; poquets, però hi som. Som al centre cívic. Quan anem a fer un taller, hi ha educadores i educadors socials. Som a tot arreu. Som també, evidentment, en els centres on hi ha persones, pel que sigui, que necessiten un tipus d'atenció perquè tenen una dependència concreta i se'ls ha d'acompanyar.

Fitxer 34CDSI8

Som en molts llocs, però no se'ns veu. Som professionals d'allò social, on massa vegades es parla fins i tot d'educadors. Qualsevol pot ser educador. I aleshores aquí és on nosaltres insistim que necessitem aquest reconeixement normatiu; és a dir, que es blindi la nostra figura en els llocs on toca, que es blindi bé, amb noms i cognoms, educadora i educador social, i que es blindi amb unes funcions concretes i clares, que són les que nosaltres sabem fer. No volem fer el que fan altres, volem

fer el que sabem fer. I massa vegades se'ns confon i es pensa que educador, qualsevol pot educar. I no. Evidentment, tots som pares o mares, o ho podem ser i hem educat, però estem parlant d'una altra cosa.

I això ens porta al tema de com hem d'entendre... –intento anar responnent les preguntes, i no m'agradaria deixar-me'n cap–, la presència en els àmbits educatius, que això ha sortit molt. Nosaltres, des d'abans, inclús, que apareguessin les primeres setanta-cinc places en centres –setanta-cinc, van ser les primeres–, molts anys abans ja teníem un grup constituït de professionals que defensaven la necessitat de la nostra presència en els centres escolars. Ja molt abans. Aquest Parlament va aprovar una moció de manera molt majoritària en la que es demanava que hi hagués una educadora o un educador social en tots els centres, en tots. I això és molt important, també, perquè hi ha aquesta part de tasca prèvia. És a dir, acceptem. No li fem un lleig el fet d'estar en els centres de súper màxima complexitat, però voldríem ser a tot arreu perquè a tot arreu entenem que la nostra feina té sentit. I té sentit, justament, per no haver de trobar-nos amb massa centres de complexitat, després. I la realitat del conflicte existeix allà on hi ha persones, i nosaltres també som especialistes en gestió de conflicte o en prevenció de conflicte. Per tant, encantats.

Es parlava de la transició, del trànsit professional; és a dir, com arribem a fer-nos grans com a professió. Això ens interessa, ens interpel·la moltíssim –moltíssim. I ens trobem amb parets difícils de saltar. És a dir, en molts dels centres en els que estan treballant educadores i educadors socials hi ha uns professionals que ja ens anem fent grans, perquè som una professió que ja comença a treure persones que es van jubillant, però els nous que arriben no troben en aquestes persones perquè les condicions no estan establertes així, aquell mentor, aquell acompanyant, aquella persona que li pot transmetre tot el seu coneixement expert de la professió de tots aquests anys, perquè no s'ha establert així. Simplement és una qüestió que a vegades ens diuen, «no, no, és que això és funció pública». Ostres! Funció pública sembla un fantasma enorme que contra el que hem de lluitar. Doncs, comencem a fer-ho perquè nosaltres defensem la segona activitat per a aquells professionals que ja tenen una edat i que, és cert, és difícil jugar un partit de futbol quan en tens seixanta. Jo no hi arribo i ja em costa. Sí, és normal, i a vegades has de jugar un partit de futbol, perquè forma part de la professió. Enteneu-me.

Bé. Més. El tema si som joves. És veritat, som joves i dones, per tant això ens va en contra. És una realitat cultural i hem de lluitar. No ho resoldrem nosaltres, però en tot cas no volem deixar de manifestar-ho. La feminització tampoc no sé si tenim eines per resoldre-la, la feminització de la professió. Això ve sent així i va sent així cada vegada més. Són tendències. També hi ha una realitat... Jo amb això vull ser optimista, que se'ns diu, «ostres!», i ara, amb la intel·ligència artificial, tot el que ens està removent, tot el que està passant, totes aquestes professions que, «ostres, ostres», nosaltres jo crec que estem blindats en això; per tant, aquest estar blindat, perquè tothom necessitarà aquest contacte humà, encara ho necessitarem més que ara, possiblement farà que algunes persones del meu gènere que ara no tendeixen a buscar aquest tipus de professions, les acabin trobant com d'interès. És una opció, però és una qüestió molt personal que deixo jo ara aquí sobre la taula.

Què més? El tema de les places ocupades per altres professions. Això ens preocupa moltíssim –moltíssim–, perquè s'ha normalitzat; és a dir, s'ha normalitzat la frase de: «És que no trobem educadores, no trobem educadors i hem de cobrir el servei; per tant, hem trobat un integrador social, hem trobat, fins i tot hem trobat un monitor de lleure.» Ostres! Sí que s'ha d'assegurar el servei, però s'ha d'assegurar el servei, no tapar un forat. Nosaltres oferim un servei que entenem que és de qualitat, que té una sèrie de prestacions, que és el que es mereix aquella persona amb la qual treballem, no simplement posar-hi una persona allà al costat i donar cobertura a les necessitats d'aquella persona. Això és molt greu i s'està normalitzant. S'està normalitzant perquè tampoc es vol fiscalitzar, i aquesta és el que jo entenc, la realitat. Això... (*Veus de fons.*) Sí, ja hi ha inspeccions, però no s'hi val. I això passa tant en l'àmbit del tercer sector com en l'àmbit de la gestió directament per part de l'Administració. I passa també el tema de l'assetjament, de les violències. És generalitzat. No tinc dades concretes perquè no ho hem disseccionat així en l'informe. Per tant, no sé quin percentatge passaria amb un tipus de servei gestionat per un tipus d'entitat o per una altra. Això no ho sabem. Però sí que és generalitzat.

I sí que voldria tornar al tema de..., ostres!, se'ns ha retirat de les escoles. Ara mateix n'hi ha seixanta. Vam començar amb setanta-cinc i vam passar a ser vuitanta-cinc, ara només som seixanta. Se'ns ha retirat de les ludoteques; de les que són pròpies de la Generalitat, de totes. I d'això també ens en vam queixar en el seu dia. Per què?

Perquè..., torno al que el que a nosaltres ens remou, que és, a la ludoteca, no fem una feina d'acompanyar o de tapar un forat. No, estem fent tota una feina de relació social, de generar comunitat, d'establir una xarxa, d'establir un vincle amb el conjunt d'agents d'un territori que fan que la societat per si mateixa se sostingui i s'acompanyi i es transformi en positiu. I això és el que fem en les ludoteques i fem a tot arreu. Si se'ns treu de les ludoteques... No, perquè, és clar, ja hi ha un altre servei, paral·lel. Sí, però no tenen aquest encàrrec. Sí que hi hauran coses, sí que passaran coses, sí que els nens estaran distrets, però no hi haurà aquest encàrrec, per tant no es farà aquest treball en xarxa.

I això també em porta a parlar de la presència dels mossos en les escoles. És a dir, nosaltres sempre diem que la nostra feina només es pot fer bé si la fem amb tots. Només té sentit si la fem en xarxa amb el conjunt d'agents que intervenen, amb aquelles persones, amb aquells col·lectius, amb aquells territoris. Si no, no ho estarem fent prou bé. I també amb els mossos. Hem treballat, tenim molts exemples de coordinació amb policia. I no només mossos, sinó amb cossos de seguretat, en diferents moments en diferents situacions. Però això per nosaltres és diferent del fet que se situïn dintre de l'entorn escolar per la distorsió que pot generar, d'una banda. Però és que, a més a més, pel contrast que genera amb la nostra desaparició. Dius, «Ostres... Ostres...» Si el Parlament ha aprovat una moció que diu que nosaltres hi hem de ser. No hi som. Comencem a ser-hi, se'ns retira. I apareix una prova pilot, com a prova pilot, que no s'ha dialogat, com a mínim amb nosaltres no s'ha dialogat, potser amb els centres que ho han demanat, sí, però amb nosaltres no. Ostres, genera molèstia. Com a mínim. Això s'ha de reconèixer.

I em sembla que no tinc més temps. No sé si m'estic deixant alguna pregunta. No m'agradaria. Però... Bé. Sí.

La presidenta

Gràcies, senyor Campos...

Campos

Un plaer.

La presidenta

...gerent del Col·legi d'Educaadores i Educadors. Si algú s'ha sentit amb algun greuge per l'excés de temps i vol afegir alguna cosa, donaríem un minut. *(Pausa.)* No? Perfecte. *(Pausa.)* Sí. Doncs, un minut.

[#8.12]

Gràcies, presidenta. En primer lloc, moltíssimes gràcies per les respostes, però sí que és cert que crec que la invisibilització de l'àmbit social i el greuge que..., les professionals de l'àmbit social, parlem d'educadors i educadores socials, però també parlem de treballadors i treballadores socials. Sembla ser que tothom es veu amb prou capacitat per fer de treballador i educador social. Jo crec que aquest és el gran greuge i que potser el que ens cal és un prestigi i reconeixement d'aquestes professions a nivell social, però això també ho ha de fer l'Administració pública, com per exemple reconeixent que siguin un A1 com ho està demanant la pròpia plataforma, entre moltes altres coses.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Perfecte. Ara sí que, si us sembla, fem un recés de tres minuts, cinc... I comencem després amb les propostes de resolució.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 34CDSI9

La presidenta

Diputats, diputades, si els sembla, reiniciem la comissió.

Sol·licituds de compareixença acumulades d'una representació de la cooperativa Cuidem Lluçanès perquè informi sobre el model d'atenció sanitària que aplica i sobre la seva experiència en l'àmbit de les cures de proximitat al Lluçanès; d'una representació del projecte cooperatiu La Rosada de Cal Janet perquè informi sobre el model cooperatiu d'habitatge i cures

orientat a l'envelliment actiu i comunitari i el seu impacte social al Lluçanès, i d'una representació d'Educo perquè presenti l'informe «Menjar a l'escola: alimentació, educació i equitat».

356-01600/15, 356-01601/15 i 356-01615/15

Passarem a les votacions de sol·licituds de compareixença, que són els punts 3, 4 i 5. Si els sembla, faríem una votació conjunta de les tres sol·licituds de compareixença. Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, votem.

Vots a favor dels 3, 4 i 5?

Diputat Colomines?

(Pausa.)

Unanimitat. Queden aprovades. Gràcies.

Proposta de resolució sobre el millorament del Programa de prestacions socials de caràcter econòmic amb dret de concurrència d'atenció social a persones amb discapacitat

250-00800/15

Passem al punt 6, que és la Proposta de resolució sobre el millorament del Programa de prestacions socials de caràcter econòmic amb dret de concurrència d'atenció social a persones amb discapacitat. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts. Diputat Padrós? D'acord. Doncs, tres minuts. Tothom té tres minuts... *(rialles)*, en les properes tres propostes de resolució. Gràcies. Tres minuts.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, presidenta. En quin lloc queda la dignitat de les persones que necessiten una cadira, un lector, un dispositiu per comunicar-se o per poder sortir de casa i que avui, senzillament, doncs, no hi arriben a nivell econòmic.

És a dir, el Govern, i ho fa amb solemnitat, anuncia que aprova la convocatòria dels ajuts PUA perquè les persones amb discapacitat adquireixin productes de suport.

Ho proclama i ho ven com si ja estigués fet. És a dir, el Govern va publicar a la web del departament el 23 de desembre de 2024 a les 14:40 hores. I cito: «El Govern aprova la convocatòria dels ajuts PUA perquè persones amb discapacitat adquireixin productes de suport, dotada amb 6,7 milions d'euros, s'atendran les sol·licituds de 2024 i 2025.» Avui, si no vaig errat, som dimecres 6 de maig de 2026. El Govern de les proclames i els anuncis. I mentrestant, la realitat és molt diferent. La gent espera i mentre espera, desespera.

Diputats dels grups que donen suport al Govern. Els estic parlant d'una qüestió que, més que administrativa, és una qüestió de responsabilitat política o, més ben dit, d'irresponsabilitat política. Portem anys amb famílies en la incertesa, amb persones que veuen com el seu projecte de vida independent queda en suspens. I davant d'això, el Govern Illa respon amb titulars, no amb solucions. La proposta que avui defensem i exposem és ajustar els criteris econòmics perquè no expulsin les rendes treballadores. Garantir respostes immediates per a situacions sobrevingudes. Prioritzar els casos més greus i assegurar equitat territorial. Diputats del PSC i Units per Avançar, si us plau, quan tinguin un moment li diguin a la consellera de part d'aquest diputat de Junts per Catalunya, que no es pot anunciar allò que no es materialitza. És com prometre i no complir. No es pot jugar amb expectatives de qui no pot esperar.

A totes les persones que avui estan pendents d'aquestes ajudes: no només no esteu soles, sinó que un servidor també depèn d'aquestes ajudes. El que està passant és injust, és evitable i és senzillament inacceptable. I Junts per Catalunya us defensa i us defensarem allà on calgui i les vegades que calgui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Padrós. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Diputat Viñas, tres minuts.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. Des d'Esquerra Republicana compartim el diagnòstic de fons d'aquesta proposta. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Anava a dir: no he esgotat el temps, encara no. *(L'oradorriu. Rialles.)*

La presidenta

La lletrada m'ha fet avinent que hi ha esmenes.

Jordi Viñas i Xifra

Perdó.

La presidenta

Per tant... Sí, han fet esmenes..., el Grup Socialista. Per tant, ara és el torn de paraula del Guillem Mateo, del diputat Mateo per Units per Avançar.

Guillem Mateo Sellas

Moltes gràcies, presidenta. I també moltes gràcies al Grup de Junts per Catalunya per portar aquesta proposta de resolució que ens permet abordar un tema tan rellevant i alhora sensible com és el Programa d'atenció social a les persones amb discapacitat, el PUA.

Un programa que des de fa anys és una eina clau per garantir autonomia, inclusió i igualtat d'oportunitats. Des del nostre Grup, Socialistes i Units per Avançar, compartim plenament la importància del PUA i la necessitat de continuar-lo reforçant. Però també creiem que cal fer-ho amb rigor, coneixement del funcionament real del programa i tenint en compte els criteris que el fan viable i realment equitatiu. I és aquí on hem de ser clars. La proposta que avui debatem no s'ajusta al marc actual del PUA ni als seus principis, que garanteixen l'equitat del sistema.

Sobre el model econòmic i els criteris d'accés. Molts dels punts plantejats parteixen d'un diagnòstic que no s'ajusta del tot a la realitat del programa, ja que el PUA funciona amb criteris de progressivitat, prioritzant les rendes més baixes fins a l'exhauriment de la partida. Modificar aquest sistema per un escalat diferent com es proposa no només no és viable pressupostàriament, sinó que podria generar desigualtats entre persones amb necessitats similars.

Sobre la creació de línies específiques o categories preferents.

Fitxer 34CDSI10

La proposta incorpora eines específiques o reserves de crèdit que, tot i ben intencionades, trencarien el principi d'universalitat i equitat del programa, ja que el PUA és universal dins del col·lectiu de persones amb discapacitat, independentment del grau, del territori o de l'edat. Crear categories preferents deixaria fora persones que també necessiten ajuts tècnics per garantir una vida digna i autònoma. I sobre aspectes que no són aplicables al model actual, hi ha punts que directament no encaixen amb el funcionament del PUA. La convocatòria permanent no està prevista en el model actual. Els coeficients territorials no tenen sentit en un programa que ja garanteix igualtat de tracte arreu del país. En fi, és important recordar que el catàleg de PUA ja es revisa anualment.

I, finalment, creiem que el PUA ha de continuar sent un instrument que sigui rigorós, coherent institucionalment i, sobretot –sobretot, sobretot–, que sigui equitatiu i que prioritzi les rendes més baixes, garanteixi la igualtat d'accés i evolucioni amb criteris tècnics. La proposta que avui se'ns presenta, creiem que, tot i ben intencionada, no compleix amb aquests requisits i, per tant, no s'ajusta al funcionament real del programa. És per aquests motius que votarem en contra dels punts 1, 4, 5 i 6, i ens abstindrem en els punts 2 i 3, on havíem presentat esmenes que finalment no han pogut ésser acceptades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Mateo. Ara és el torn de paraula –ara sí–, d'Esquerra Republicana, amb el diputat Viñas.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. Com deia, des d'Esquerra Republicana compartim el diagnòstic de fons d'aquesta proposta. El Programa d'atenció social a les persones amb discapacitat és una eina imprescindible per garantir autonomia personal, igualtat d'oportunitats i justícia social, i cal reforçar-lo perquè arribi millor, arribi més ràpid i amb més equitat i a qui més ho necessita. La defensa dels drets de les persones amb discapacitat no pot dependre ni del codi postal, ni de la renda ni de l'edat.

Ara bé, també creiem que les polítiques públiques han de combinar ambició social, rigor tècnic i sostenibilitat pressupostària. I per això des d'Esquerra Republicana valorem positivament bona part del contingut, especialment allò que avança cap a una major progressivitat, territorialització i modernització del sistema, però també volem garantir que les mesures siguin viables, coordinades amb el sistema de dependència i orientades a reduir desigualtats estructurals. Donarem suport als punts de la moció que reforcen la proximitat econòmica, que corregeixen desequilibris territorials, que prioritzen situacions de major vulnerabilitat i que actualitzen el catàleg d'ajuts a les noves tecnologies assistencials. I també compartim l'exigència de més transparència i rendició de comptes.

En aquells punts on cal una millor coordinació competencial o una concreció pressupostària més sòlida. Expressem un suport crític o voluntat de millora perquè no es generin expectatives sense cobertura real. El nostre objectiu és clar: construir una república socialment justa també vol dir garantir una vida digna, autònoma i inclusiva per a totes les persones amb discapacitat. No es tracta només d'ajuts. Es tracta de drets, d'emancipació i de cohesió social.

Per això, des d'Esquerra votarem favorablement, com deia, els punts, amb voluntat de millora i d'enfortiment del sistema públic, perquè posar les persones al centre és la millor manera de fer la política útil. Respecte al punt 1, el veiem coherent amb la justícia redistributiva i el model republicà d'equitat social i creiem que això evita efectes excloents sobre les rendes treballadores. Respecte al punt al punt 2: mesura socialment, creiem, necessària, però cal evitar duplicitats i garantir encaix amb el sistema de dependència. Respecte al punt 3, hi ha una priorització per a discapacitats amb major percentatge del seixanta-cinc per cent i reserva d'ajudes essencials. Per tant, entenem que això prioritza la vulnerabilitat i necessitat objectiva, alineat amb criteris de justícia social. El punt 4 creiem que és plenament coherent amb l'equilibri territorial i la lluita contra les desigualtats territorials. El punt 5 creiem que modernitza el sistema i redueix burocràcia i adapta el PUA a noves realitats. I al punt 6 compartim l'objectiu de transparència, però creiem que caldria concreció pressupostària realista i memòria econòmica per garantir compliment efectiu.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Viñas. Ara, el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Popular. Diputada Berenguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Agraïm al diputat Padrós, proposant per aquesta proposta de resolució... Estem davant d'una situació surrealista. De fet, des del 2023 no hi ha hagut convocatòria pública d'aquests ajuts, amb tot el greuge i perjudici que això suposa i genera. A més a més, tenim nota de premsa del novembre del 2025, oficial del Govern de la Generalitat, màrqueting o *fake news* diguem-n'hi com vulguem, que sí que la convocaven i la publicaven.

Des del Partit Popular, ja el febrer del 2025 vam presentar una moció de drets socials i inclusió aprovada amb tots els seus punts, amb suport també del PSC, en la qual en demanàvem la publicació immediata de les PUAs i el més calent és a l'aigüera. Recentment, en sessió de control, ho hem denunciat i exigíem la publicació davant la consellera. Per ser més precisos, especificàvem publicar dins el primer semestre de cada any aquesta convocatòria i procedir a la revisió del catàleg de productes i serveis. Dit això, ens preguntem de què serveix fer propostes, sotmetre mocions a debat democràtic en aquesta cambra, fer propostes de resolució quan no s'acaben complint ni executant.

El propi Govern ens respon en compliment de la nostra proposta de resolució presentada en aquesta comissió sobre la convocatòria PUA, que s'està treballant en la previsió de publicar la convocatòria durant el quart quadrimestre de 2025. Incompliment del Govern. Estem a l'abril de 2026 –maig, perdó–, imagini's. I hi ha encara res. Per tant, votarem íntegrament a favor de tots els punts i valorem positius altres aspectes que sumen al que nosaltres vam presentar, com establiment d'un quadre d'indicadors públics i trimestrals que permeti fer seguiment dels resultats, la distribució territorial, els trams de renda, temps de resolució i molt en especial aquest exercici de transparència i rendició de comptes. Així que, per dignitat, no es poden acceptar més excuses i agraïm la proposta al grup proposant.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de VOX. Diputada García.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidente. Muy brevemente, para anunciar nuestro voto a favor de esta propuesta de resolución.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns. Diputada Lozano. Tres minuts.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. La proposta tracta sobre una situació que ja ha deixat massa gent en una situació de precarietat des del 2024. Compartim la urgència. La paràlisi de la PUA durant tant de temps afecta negativament l'autonomia de les persones amb discapacitat.

Crec que, a més a més, no ens podem quedar només en la gestió de la manca. Hem de parlar del model. Saben que no compartim la fórmula del copagament i per tant, parlar d'un escalat i, per tant, d'un copagament, per molt progressiu que es vulgui dibuixar, considerem que segueix sent una barrera econòmica i un accés condicionat per a qui ja pateix una situació de vulnerabilitat. I cal tenir en compte també que es generen uns costos de gestió administrativa que sovint no compensen el recaptat i que l'únic que fan és desincentivar la sol·licitud de l'ajut. Però, no obstant, tenint en compte la situació actual, ho consideràriem un avenç respecte a la mateixa.

Per tant, tot i aquesta discrepància de fons en el finançament, compartim que cal eixamplar el perímetre del programa i que és de justícia atendre persones que adquireixen una discapacitat després dels seixanta-cinc anys, que avui són les grans oblidades. També és imprescindible l'actualització del catàleg tecnològic. La domòtica o la tecnologia assistencial no són capricis, són imprescindibles per a milers de persones i, per tant, cal donar cobertura a la mateixa. Com cal corregir la bretxa territorial. Viure al món rural no pot suposar tenir una ciutadania de segona

en l'accés a l'autonomia personal. Per tant, votarem a favor de les millores d'aquesta resolució, doncs, perquè la situació d'aturada ha estat insostenible i hi hem de posar remei a la màxima celeritat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. No hi ha presència ni del Grup Mixt ni de la CUP. Per tant... Esmenes..., ja està fet. De nou té temps el Grup Parlamentari de Junts per fer comentaris de les esmenes.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, presidenta. Respecte a les esmenes del Grup Socialistes i Units per Avançar als punts 5 i 6, permeti'm dir que són esmenes especialment reveladores. La nostra proposta, demanar dotar les PUA d'un catàleg viu amb revisió anual, incorporant tecnologia assistencial emergent i avançar cap a una convocatòria permanent amb resolucions trimestrals, pagament avançat, control i assessorament tècnic, etcètera. També demanem incrementar progressivament el pressupost amb l'objectiu de duplicar beneficiaris en tres anys i establir indicadors públics i trimestrals de seguiment.

I què fa el PSC? Doncs, al punt 5 no només proposa eliminar la convocatòria permanent i les resolucions trimestrals, sinó que parla de «continuar dotant» unes ajudes que no es convoquen des de fa massa temps, però *continuar* què, exactament? Continuar esperant? Continuar generant incertesa?

I el punt 6 encara és més clar: allà on nosaltres proposem incrementar pressupost i duplicar beneficiaris, el PSC i Units per Avançar proposen «estudiar per a futures convocatòries» i «segons disponibilitat pressupostària». De debò? Des de l'estiu de 2024 no han tingut temps per estudiar prou? Caram, sí que els costa!

Les ajudes tècniques són autonomia, dignitat, comunicació, mobilitat i vida independent. Si volen ajudar les persones amb discapacitat, no busquin engrunes ni excuses pressupostàries. Facin-ne una prioritat política. Aquestes esmenes no milloren ni de bon tros la proposta, la desactiven. Per això ni les podem ni les volem

acceptar. I, diputat del PSC i Units per Avançar, hi insisteixo: la seva proclama és del 23 de desembre de 2024 i avui som 6 de maig de 2026.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Padrós

Guillem Mateo Sellas

Presidenta...

La presidenta

Sí?

Guillem Mateo Sellas

Tan sols per comentar un error, que quan he fet la meua intervenció m'he equivocat en els punts de votació i ara el diputat Padrós m'ha fet adonar-me'n. Com molt bé ha comentat ell, les abstencions eren referents als punts 5 i 6, que és on havíem presentat esmenes.

Gràcies.

La presidenta

Per tant, entenem que podríem fer una votació dels primers quatre punts i després una altra votació dels 5 i 6. *(Pausa.)* D'acord.

Doncs passem a votar els primers quatre punts d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor? Quatre de Junts, 3 d'Esquerra Republicana, 2 del PP, 1 de VOX i 1 de Comuns.

Vots en contra?

Cinc vots en contra del PSC.

I cap abstenció.

Queden aprovats aquests 4 punts.

Passem als darrers punts, el 5 i el 6.

Vots a favor?

Quatre vots a favor de Junts, 3 d'Esquerra, 2 del PP, 1 de VOX, 1 de Comuns. Deu vots a favor... Onze vots a favor.

Vots en contra?

Abstencions?

I 5 vots d'abstenció del Partit Socialista i Units per Avançar.

Per tant, tira endavant.

Proposta de resolució sobre el restabliment de les línies d'ajut de suport a l'autonomia de la pròpia llar

250-00820/15

Passem al següent punt. La següent Proposta de resolució, que és el punt número 7, és la Proposta de resolució sobre el restabliment de línies d'ajut a suport a l'autonomia de la pròpia llar. El grup proponent és Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Mirin, l'autonomia personal i la capacitat de viure de forma independent constitueixen drets fonamentals per a totes les persones, incloses les persones que tenen algun tipus de discapacitat. Aquests drets estan reconeguts a l'article 19 de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat. I ratificats per l'Estat espanyol el 3 de desembre de 2007, que estableix el dret de viure de manera independent i a ser inclòs a la comunitat. Aquest conveni té rang de tractat internacional i forma part del nostre ordenament jurídic amb caràcter vinculant, evidentment.

De la mateixa manera que la Llei d'accessibilitat de Catalunya i la Llei de la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, també estableixen el marc normatiu per poder garantir que aquests drets i l'accés del suport a les necessitats per a una vida autònoma. En aquest context, el Departament de Drets Socials va impulsar diverses línies d'ajudes destinades a la promoció de l'autonomia personal i a la vida independent de les persones amb discapacitats, entre les quals destacaven els ajuts per al suport a l'autonomia a la pròpia llar. No

obstant això, segons ha comunicat recentment el mateix departament en resposta a la pregunta parlamentària que vam enregistrar, no està prevista la convocatòria d'aquest ajut durant l'any 2025. Aquesta decisió representa, al nostre entendre, un greuge en les polítiques d'inclusió i d'atenció a les persones amb discapacitats, que fins ara s'havien promogut i deixen sense una resposta específica a una part del nostre país.

Tot i que s'ha obert una convocatòria el 2025 per a serveis concertats, com ara centres de dia de teràpia ocupacional i d'atenció especialitzada, aquests recursos no cobreixen les necessitats de suport domiciliari que permeti a les persones amb discapacitat mantenir-se en el seu entorn habitual amb l'adaptació i el suport necessari. Per tot això, i per garantir una atenció integral i

Fitxer 34CDSI11

de les necessitats, de la diversitat de les persones amb discapacitat, demanem reprogramar i garantir abans que finalitzi, hem dit, 2025, i aquí, presidenta, volem comunicar aquest canvi, *in voce*, que estem parlant d'abans que finalitzi l'any 2026, una convocatòria específica per l'atorgament d'ajuts de suport a l'autonomia de la pròpia llar per a persones amb discapacitat.

En segon lloc, també demanem que s'estableixi un calendari anual i transparent per a la convocatòria d'aquests ajuts, assegurant-ne la continuïtat i el seu finançament i l'accés universal a totes les persones que ho necessiten. I per últim, incrementar el finançament del servei per poder ampliar una millor cobertura i qualitat en l'atenció de les persones amb discapacitats. Demanaria, evidentment, a tots els grups el vot a favor.

La presidenta

Moltes gràcies. diputada Driouech. És el torn de paraula dels grups esmenants; hi ha hagut esmenes de Junts i del Partit Socialista i Units per Avançar. En primer torn, Junts; per ordre de registre, és el torn de paraula de Junts. Per tant, diputat Padrós quan vulgui.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, presidenta. Diputada: compartim una part important de la diagnosi. Compartim que els ajuts de suport a l'autonomia a la pròpia llar no s'haurien d'haver interromput. Compartim que cal convocatòria, calendari estable i més finançament. I compartim, sobretot, que la vida independent no pot dependre de la inèrcia administrativa ni de la disponibilitat política del moment, per no dir voluntat.

Bé, permeti'm dir que aquí hi ha una diferència de fons. La seva proposta planteja recuperar una línia d'ajuts. En la proposta de Junts per Catalunya que fa un moment hem substantiat i hem votat plantejem repensar el sistema perquè no torni a fallar. Perquè el problema no és només que una convocatòria no surti, el problema és que massa sovint les PUA arriben tard, amb criteris massa rígids, amb llindars que deixen fora rendes treballadores, sense prou mirada territorial i sense una resposta preferent per allò que, al nostre entendre, és essencial. És a dir, la mobilitat, comunicació, higiene, autonomia..., vida quotidiana, en el fons.

Nosaltres proposem avançar i no només tornar al punt anterior. És a dir, volem un sistema de copagament progressiu, referenciat al cost de vida real a Catalunya i, per tant, amb una línia específica per a majors de seixanta-cinc anys que adquireixen una discapacitat, amb criteris reforçats per a persones amb discapacitat severa o dependència, amb catàleg viu. Convocatòries més permanents, resolucions trimestrals i indicadors públics. Per tant, sí a recuperar, però sobretot sí a transformar. Més enllà del context social que ha canviat, especialment perquè les persones amb discapacitat i moltes vegades amb dependència, no necessitem només que l'Administració torni a obrir finestres, el que necessitem és que deixi de tancar portes.

I per acabar, una dada. Segons l'INE, 106.500 llars catalanes amb persones amb discapacitat declaren més de 1.200 euros anuals de despesa associada. I més de 31.800 llars superem els 6.000 euros anuals. I a això cal afegir que viure a Catalunya és més car. La despesa anual per persona és de 1.120 euros, superior a la mitjana de l'Estat espanyol. Els exposo aquestes dades per si algú de vostès té pensat defensar els interessos dels catalans amb dependència o amb discapacitat i dependència a Madrid, reclamant, per exemple, el deute històric del Govern

espanyol amb Catalunya en matèria de dependència. Diners que, per cert, el Govern de la Generalitat podria destinar perfectament a les ajudes PUA.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Padrós. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Socialista i Units per Avançar. La diputada Susana Martínez.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, presidenta. Bé, vull començar dient que compartim plenament el fons d'aquesta proposta de resolució. Compartim la necessitat de continuar avançant en l'autonomia personal, en la vida independent i en els suports que permeten a moltes persones amb discapacitat desenvolupar el seu projecte de vida amb dignitat, seguretat i les màximes garanties. I precisament perquè compartim aquest objectiu, creiem que cal abordar-lo amb responsabilitat, amb rigor i també amb realisme en la gestió pública.

Les polítiques socials necessiten voluntat política, sí, però també necessiten recursos, planificació i estabilitat pressupostària. I la realitat actual és que treballem amb uns pressupostos prorrogats que condicionen la capacitat d'impulsar actuacions i de consolidar compromisos de futur. I en aquest sentit vam presentar una esmena perquè entenem i compartim plenament el fons de la proposta, però també perquè volíem incorporar aquest exercici de realisme.

L'establiment d'un calendari anual o estable o l'obertura de noves convocatòries queda supeditat a que s'aprovin pressupostos i a que hi hagi crèdit suficient per fer-ho possible. I aquest debat és segurament un exemple molt clar de per què el país necessita uns pressupostos. Perquè sense aquesta base és molt difícil transformar les bones intencions polítiques en polítiques estables i sostenibles. I aconseguir aquesta base és una responsabilitat compartida de tots els grups d'aquesta cambra. Per aquest motiu, en els punts 1 i 2 ens abstindrem. Ho fem des del respecte a la proposta i compartint la finalitat, però també sent conscients dels condicionants pressupostaris i de gestió que no podem ignorar.

Al punt 3 hi votarem favorablement. Compartim la necessitat de continuar reforçant el finançament i millorant la cobertura i la qualitat dels serveis. De fet, aquest 2025 ja s'ha fet un esforç important, amb increments rellevants de les tarifes dels serveis per sobre de l'IPC i en molts casos superior al deu per cent, per adequar-les a l'escandall de costos publicat pel Departament.

I cal continuar avançant en aquesta direcció. En definitiva, aquest debat ens recorda una idea molt important: ampliar i consolidar drets socials requereix compromís polític, però també eines per fer-los sostenibles en el temps. I això passa per disposar d'uns pressupostos que donin capacitat d'actuació i garanties a la ciutadania.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Martínez. Ara és el torn de paraula del Partit Popular. La diputada Berenguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Hem de tenir present que la no existència d'aquests ajuts significa deixar sense resposta ni cobertura bàsica persones que no poden accedir a recursos, per exemple, l'espera d'un recurs residencial. Compartim que és bàsic i imprescindible i d'obligat compliment aquesta convocatòria de suport domiciliari perquè aquestes persones puguin mantenir-se al seu entorn habitual amb les adaptacions i els suports necessaris. I ja fem tard. Tanmateix, volem incidir en la importància de donar una cobertura territorial equitativa i sense greuges segons el codi postal.

Hi ha matèries que no es poden deixar segons la disponibilitat pressupostària. Existeixen vies que permeten aquest finançament. I l'altra qüestió és que potser cal prioritzar temes i matèries i despeses. Abans hem parlat dels PUA. Tenim també els ajuts de dependència. Ara el suport a l'autonomia en la pròpia llar. El que s'està fent evident és que les coses no van bé i especialment malament per als qui més ho necessiten. Un programa centrat en donar suport a la persona en les activitats d'autocura domèstiques, comunitàries, personals, amb la finalitat d'afavorir la seva

autonomia i una vida més independent no pot quedar enrere. Des del Partit Popular donarem suport en tots els punts en aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de VOX. Diputada García.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidenta. Muy brevemente, para decir que votaremos a favor de la propuesta de resolución. No obstante, el punto 2 nos hace especial gracia, ¿no?, hablando de transparencia, más que nada porque no es el fuerte de Esquerra Republicana a juzgar por los informes del Tribunal de Cuentas y Antifraude. Ya no le cuento de sus socios del Partido Socialista, que tienen la cúpula sentado en el banquillo de los acusados. En fin, que nosotros votaremos a favor, pero que si hablan de transparencia, por favor, por primera vez, llévenlo a cabo. Por primera vez.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada García. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns. Diputada Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí; gràcies, presidenta. Compartim la necessitat de garantir aquests ajuts el 2026, tot i que segurament això implicarà de nou que s'acabi per obrir convocatòries tard, amb una dotació insuficient i mantenint aquesta incertesa que desafortunadament comença a ser habitual.

Necessitem un calendari estable, necessitem un calendari transparent. Les persones amb discapacitat no poden planificar la seva vida, el seu suport domiciliari o la seva assistència si no saben si la línia d'ajuts s'obrirà al gener, al juny o directament es reprogramarà per a l'any següent. Per tant, estem d'acord amb el compliment d'aquestes línies, però anem una mica més enllà. El que hem viscut el

2025, també el que portem de 2026, és la prova de que el model de subvencions puntuals no acaba de funcionar. Cada any és la mateixa història: falta de crèdit, retards i, per tant, persones que han d'avançar uns diners que de vegades potser no els tenen. Per això hi votarem a favor, però el vot a favor no implica una renúncia a l'aposta de Comuns per l'accés universal.

Reiterem que el suport a l'autonomia a la llar ha de deixar de ser una partida variable per passar a ser un dret garantit pressupostàriament perquè cap ciutadà hagi de dependre de si el govern de torn té la voluntat política o la disponibilitat de publicar una ordre que convoqui aquests ajuts. L'autonomia és un dret i no un premi a la paciència de les persones afectades. Per tant, votarem a favor per exigir que el que ha passat el 2025 no es torni a repetir mai més. Per un calendari fix, per una dotació que cobreixi el cent per cent de les necessitats i per un sistema públic que sigui garantia de que tothom pot viure a casa seva amb dignitat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. No hi ha el grup parlamentari de la CUP, ni tampoc Grup Mixt. Passaríem als dos minuts addicionals per a les esmenes. Diputada Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair tant el diputat Padrós com a la diputada Heredia per la presentació de les esmenes. I també, aquest d'esperit de diàleg i fer política constructiva.

Nosaltres, aquí, l'esmena del Partit Socialista no l'hem acceptat; no l'hem acceptat perquè creiem que són unes ajudes que ja es donaven abans i no entenem el per què no s'ha continuat, diguem-ne, prioritzant, que creiem que és un tema de prioritat i no tan de tema pressupostari.

Les esmenes de Junts per Catalunya, dir que les hem acceptat perquè creiem que dona millor articulació a la nostra proposta. La Primera esmena el que fa és, d'alguna manera, fer facilitar aquest accés a totes les persones amb discapacitat i en situació de dependència. I la segona esmena, que és una esmena d'addició d'aquest segon punt, i és el d'implicar o incorporar també els municipis –aquesta perspectiva més

municipal–, que sovint no tenen prou recursos per poder donar una resposta immediata a les necessitats que tenen molts ciutadans i ciutadanes amb discapacitat.

Dit això, doncs, moltíssimes gràcies als dos grups per la presentació de l'esmena. I també agrair, per què no, el suport que heu comentat tots els portaveus a favor d'aquesta proposta i que continuem construint, diguem-ne, que com hem dit sempre, aquesta política per millorar la vida de la gent, que no és una altra que donar resposta a les necessitats de les persones amb discapacitat.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Driouech. Si els sembla, votarem els punts 1 i 2 conjuntament i després el 3. El punt 1 amb el canvi de data, de l'any. I el punt 2 amb l'esmena i l'addició. I el punt 3 sense l'acceptació de l'esmena. *(Pausa.)* D'acord.

Punts 1 i 2.

Vots a favor?

Quatre de Junts, 3 d'Esquerra, 2 del PP, 1 de VOX i 1 de Comuns.

Vots en contra?

Abstenció?

Cinc vots d'abstenció i 11 a favor.

Queden aprovats.

Passem a la votació del punt 3.

Vots a favor?

Cinc, de Junts, Partit Socialista i Units per Avançar, 2 Partit Popular, 3 Esquerra 1 VOX, 1 Comuns.

Per unanimitat. Perfecte.

Proposta de resolució relativa a la prestació d'ajuts i indemnitzacions per a tots els menors víctimes de violència domèstica independentment del sexe de l'agressor

250-00860/15

Passem a l'últim punt de l'ordre del dia... No, el penúltim –penúltim–, després hem d'aprovar un canvi de ponent. Ara és l'última proposta de resolució relativa a la prestació d'ajuts i indemnitzacions per a tots els menors víctimes de violència domèstica independentment del sexe de l'agressor, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per tant, no hi ha esmenes. Faríem a l'ordre habitual després de la intervenció del Grup Parlamentari de VOX. Diputada García, quan vulgui.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidente. Bien, según la Ley Orgánica 2/2022, del 21 de marzo, los hijos de las mujeres asesinadas por su pareja o expareja están exentos de tributación, mientras que la ley no recoge ninguna extensión para aquellos hijos menores cuyo padre haya sido asesinado por su pareja o expareja. Tampoco en los casos en los que la madre haya sido asesinada por una persona de su mismo sexo. La situación es la misma en la Administración catalana, atendiendo a las competencias que tiene atribuida.

Esta ley discrimina arbitrariamente a los hijos de víctimas de violencia doméstica en función del sexo de la víctima, lo cual no deja de ser ridículo y profundamente injusto. Lo que solicitamos con esta propuesta es que todos los niños huérfanos sean tratados

Fitxer 34CDSI12

de la misma manera, independientemente del sexo o la condición de asesino, independientemente de si hayan asesinado a su madre o a su padre.

En VOX pensamos que acabar con una vida humana es una atrocidad. Hay agresores de distintos sexos y edades, y víctimas de distintos sexos y edades. El que mata es un asesino. No se es un asesino bueno por ser mujer, ni un asesino malo por ser hombre. Se es un asesino y punto. Y con las víctimas pasa exactamente lo mismo.

Esta semana hemos visto como para separatistas y socialistas, para todo el arco progresista no es así. Para ustedes se es más asesino si se es hombre blanco y

español que si se es un hombre marroquí y musulmán y se mata a una mujer (*remor de veus*) al grito de «Alá Akhbar», como pasó el pasado sábado en Esplugues. Ahí la víctima no merece mención. La Administración no mueve un dedo por la familia. Incluso son tan progresistas todos ustedes que envían a sus cachorros a llamar fascistas a los familiares y amigos de la víctima que se manifiestan como protesta.

Los socialistas, los radicales de izquierdas, Esquerra Republicana y Junts callan y miran hacia otro lado para blanquear las políticas migratorias de Illa y de su jefe Sánchez, al que apoyan, aquí en Cataluña y en Madrid, aunque ello suponga ponernos en peligro absolutamente a todos, con resultado de que nuestros hijos y nuestras madres sean violadas y asesinadas por los animales que ustedes traen y a los que regalan una paguita (*remor de veus*) con nuestros impuestos. Ahí los huérfanos, las huérfanas, el asesino o las víctimas son invisibles para todos ustedes.

Muchas gracias.

La presidenta

Diputada, ja vam quedar que no es pot insultar a ningú, ni membres ni membres externs. Sense insults, si us plau.

María Elisa García Fuster

Tiene toda la razón. No obstante, yo creo que el que entra aquí...

La presidenta

No té la paraula. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts. Diputada Domingo?

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. Jo sí que no vull entrar a replicar aquest discurs d'odi que acabem de sentir. Crec que m'agradaria destacar dos arguments per què nosaltres, des de Junts, no votarem a favor d'aquesta proposta de resolució de VOX.

En primer lloc és perquè ja hi ha una ponència que està treballant la modificació de la Llei 5/2008 del dret de les dones a erradicar la violència masclista. Sí, estem parlant de millorar la normativa catalana. Crec que aquest espai que ja existeix

hauria de ser el mecanisme pel qual s'haurien de canalitzar les propostes o mesures que VOX proposa en la seva a la seva proposta de resolució.

En segon lloc, de fet, jo crec que és erroni l'enfocament d'aquesta proposta perquè les lleis catalanes ja reconeixen que els fills i les filles, com a víctimes directes de la violència domèstica, independentment de qui sigui el progenitor que exerceixi la violència. I crec que això és una pura desinformació. I la normativa, de fet, ja obliga l'Administració a garantir l'atenció psicològica i social, una protecció integral i recuperació, i també de coordinació, doncs, d'aquests serveis entre educació, salut i serveis socials.

Jo no entenc què és el que està demanant amb aquesta proposta de resolució, a més d'utilitzar-la per difondre desinformació per estigmatitzar tot un col·lectiu i, per tant, no li podem donar suport.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Domingo. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té el torn de paraula, diputada Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Nosaltres votarem que no a la proposta de resolució.

La presidenta

Gràcies. Ara és el torn de paraula el Grup Parlamentari del Partit Popular. Diputada Berenguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Bé, és una matèria prou important per la qual també, doncs, fer una argumentació de rigor. Per mi, en aquesta proposta de resolució, personalment, sí que li falta una argumentació tècnica i contrastació. És una mica una olla barrejada, i molts dels punts són, doncs, molt estrets. I molts dels altres ja s'estan portant a terme i ja existeixen.

Si anem punt per punt. El terme de violència domèstica. És clar, això deixaria fora, senyora diputada García, aquells menors que poden ser víctimes de maltractament

en altres espais. Pensem amb progenitors que tenen dos llars familiars que fan convivència o en d'altres espais públics, l'abús sexual infantil. Per tant, la violència als menors ha de ser amb independència si es produeix a l'àmbit domèstic o no.

Punt 1.1. La millora de l'atenció psicològica podria ser cert. Aquí ens podríem abstenir, però sí que és cert que hi ha professionals, que existeix tractament i, més enllà de l'acompanyament, cal fer teràpia. No especifiquen quin tipus de psicòlegs, si professionals, si funcionaris, si laborals subcontractats, si cognitius conductuals, si especialistes en trauma. És una disciplina prou seriosa i amb temes de violència per requerir formació especialitzada. Assistència jurídica gratuïta. Això ja està, ja existeix. Els punts de trobada familiar acullen aquests infants amb independència de l'agressor, si és home o dona o són tots dos. I així ho recullen els fiscals i els jutges a les sentències judicials i fins i tot a les interlocutòries com a mesures cautelars.

Al segon punt ens podríem abstenir. És evident que cal la igualtat de tracte i el poder judicial és qui pot determinar també aquestes ajudes i com s'ha de protegir aquests infants. Per això poso en alça el valor de la Fiscalia de Protecció al Menor. I tenim una llei orgànica, la Llei orgànica que empara, de protecció, en l'àmbit de la violència a la infància i adolescència, que ja diu que els menors són víctimes, i, per tant, amb tots els seus drets.

Per tant, jo crec que aquí hi ha molts punts barrejats i cada punt podria ser una proposta de resolució, però amb un rigor més tècnic i una argumentació i contrastada. Contrastada.

Moltes gràcies.

Demanaríem votació separada.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns. Diputada Lozano.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Sense entrar en comparacions zoològiques, la proposta de resolució, amb l'argument de la protecció de la infància i una falsa aparença d'igualtat, en realitat té un únic objectiu, que és el negacionisme de la violència

masclista. Es tracta de diluir la protecció específica de les dones, també dels seus fills, dins d'un calaix de sastre anomenat violència domèstica, que, com molt bé desgranava la diputada Berenguer, no encaixa amb el fenomen social que patim en aquests moments.

Però la realitat no és neutra i equiparar situacions que són estructuralment desiguals no és justícia, sinó una forma cruel d'invisibilitzar les víctimes. Parlen de víctimes de primera i de segona, simplement per intentar desacreditar les polítiques públiques en la matèria. Però el que és realment erroni és negar que les dones i els seus fills moren per una estructura de dominació masclista. No és una discriminació arbitrària protegir més aquestes víctimes. És una obligació pública respondre a la situació social i a la gravetat de la mateixa.

Hi votarem en contra perquè en realitat la proposta no busca protegir més nens, sinó que busca protegir menys dones. La realitat és la que és, per molt que els faci nosa. Dones i fills moren majoritàriament a mans d'homes en una proporció que no admet comparacions. Negar la violència de gènere és la pitjor manera de protegir les víctimes.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. Ara és, per l'últim torn, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Diputada Ribas.

Mónica Ríos García

Gràcies, presidenta. Bé, ja s'ha comentat, el que busca aquesta proposta de resolució és simplement continuar negant la violència de gènere. Tant és així que parlen de violència domèstica. I també s'ha comentat: violència domèstica el que suggereix és que la violència succeeix dintre de l'àmbit de la llar, i tots sabem que la violència masclista va més enllà de l'àmbit de la llar. I ho disfressen amb aquesta proposta de resolució on demanen el mateix tracte per a fills, on la violència vicària és exercida per la dona i, evidentment, que ja es contempla independentment de qui exerceixi la violència.

Però, senyors de VOX, a nosaltres no ens enganyen, no ens han enganyat mai. Ja fa temps que sabem que són un partit polític sectari i profundament xenòfob i que no

respecten ni els mínims estàndards democràtics i de convivència. I a vegades que, com va passar al darrer ple, se'ls escapa allò que veritablement pensen. Miri, per ser un bon polític, primer, per sobre de qualsevol altra qüestió, és indispensable ser bona persona. I, evidentment, VOX no compleix aquest requisit.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Ríos. Passaríem a la votació d'aquesta proposta de resolució. Sembla que... *(Remor de veus.)* Si us plau. Hi ha dos punts i dintre del primer punt hi ha tres subpunts, Votaríem conjuntament el primer punt amb el subpunt primer, i el segon punt. D'acord. *(Pausa. Veus de fons.)* Hi ha dos punts. Sí. Hi ha tres subpunts dintre del primer punt. I un segon punt. I es demana, pel Partit Popular, votar conjuntament el primer punt amb el primer subpunt, de l'1. I el segon punt. I després votaríem els dos subpunts. Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, passem a votar primer i subpunt 1. I el segon punt de la proposta de resolució.

Vots a favor?

Un vot a favor.

Vots en contra?

Cinc del PSC i Units per Avançar, 4 de Junts, 3 d'Esquerra i 1 de Comuns. Que són tretze en contra.

Abstencions? Dues.

Ara passaríem a votar el segon i el tercer subpunts del primer punt.

Vots a favor?

Un vot a favor.

Vots en contra?

La resta: 5 del PSC i Units per Avançar, 5 de Junts, 3 d'ERC, 1 de Comuns, 2 del PP.

Queden rebutjades les dues per 15 vots en contra. I l'altra per 13 vots en contra.

Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front al sensellarisme i erradicar-lo (substitució de ponent)

202-00036/15

Abans de finalitzar i aixecar la sessió, Partit Socialista i Units per Avançar ens comunica que hi ha un canvi de ponent en la Llei de sensellarisme. La senyora diputada Rosa Maria Ibarra en lloc de la diputada Beatriz Silva. Sí (*Pausa.*) Doncs, quedaria aquest canvi fet.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT